

KAREN WHIDDON

*O căsătorie
surpriză*

ALCRIS

Capitolul 1

Catedrala se afla chiar în fața lui, strălucind sub razele palide ale soarelui de toamnă.

Bronson Kensington o privi cu tristețe și frustrare. De când primise telefonul lui Brandy Cavanaugh, vara lui, antrenore de tenis la Deerbrook High, furia față de singurul lui fiu crescuse. Cum îndrăznea Christopher să se comporte astfel? Cum putea să-i facă toate astea, tocmai el, unicul lui fiu, în care-și pusese toate speranțele? Bronson luă curba pentru a ocoli terenurile de tenis Courtney, gândindu-se cu amărăciune ce plăcut este pentru cei care au

fericita ocazie de a frecventa cursurile universității South Bend, privilegiu la care fiul lui era gata să renunțe cu atâta ușurință. Bronson urmasa primii doi ani la un colegiu obscur după care se transferase la Central Illinois College. Fusese nevoit să învețe chiar de atunci că slujbele bine plătite se obțin numai prin relații. Pentru unicul lui fiu, mândria și bucuria vieții lui, Bronson alesese tot ce era mai bun. Avusese grijă ca anii de colegiu ai lui Christopher să fie lipsiți de orice grijă, să fie o perioadă de care acesta să-și aducă mereu aminte cu plăcere.

Căutând din priviri Toyota Celica de culoare roșu metalizat, Bronson se încruntă și mai tare. Descoperi că-l dureau maxilarele din cauză că scrâșnise din dinți tot timpul, de când primise acel telefon, cu o zi în urmă...

– Bronson, îmi cer scuze că te deranjez atât de devreme... auzise vocea lui Brandy care i se adresa pe un ton foarte grav.

– Ce este, Brandy? o întrebase el alarmat. Chiar dacă erau atât de apropiați, cei doi veri aveau programe foarte încărcate, și de aceea se întâlneau destul de rar, dar Brandy îl ajuta mult cu școala și antrenamentele lui Christopher. S-a întâmplat ceva cu Christopher? A avut vreun accident?

– Stai puțin, nu te ambala, îi spuse Brandy Cavanaugh pe un ton mai liniștit de data asta, încercând să-l calmeze.

– Atunci, ce este? S-a întâmplat ceva cu ai mei?

– Nu, este vorba despre Christopher, ai intuit corect.

– A făcut ceva? Dacă s-a implicat în ceea ce nu trebuie o să aibă probleme cu mine...

– Dacă m-ai lăsa să-ți spun despre ce este vorba... îl admonestă Brandy.

Bronson trase aer în piept.

– Ai dreptate, te rog să mă scuzi. Te ascult.

– Ți-am mai spus că am început să lucrez cu un grup de băieți și fete, pentru a-l pregăti în vederea turneului de tenis.

Bronson și-l închipui pe Christopher necăjind vreo fată. De parcă i-ar fi citit gândurile, Brandy continuă:

– A jucat numai cu una dintre cele mai bune jucătoare, Sabrina. Ei nu-i poate crea probleme.

Bronson auzise câte ceva despre această Sabrina la începutul anului școlar, când Christopher mai avea încredere în el și-i mai împărtășea secretele lui. Asta fusese înainte de primirea acelor comenzi pentru onorarea cărora Bronson fusese nevoit să lucreze câte douăsprezece ore pe zi, timp de șapte zile pe săptămână. În ultimele săptămâni încercase să vină mai devreme acasă, dar niciodată nu-și găsise fiul și simțise că acesta îl evita în mod deliberat.

– Bine, dacă nu i s-a întâmplat nimic, dacă n-a avut nici un conflict, ce s-a întâmplat, totuși?

– Ți-a vorbit vreodată despre o fată pe nume Hayward? Sabrina Hayward?

– Mda, era entuziasmat de ea la începutul anului, dar pe parcurs n-a mai spus nimic. Dar ce legătură are Sabrina asta cu Christopher?

– Am observat că au devenit prieteni buni, dar am crezut că este numai atât. E normal ca acei obișnuiți cu atmosfera de concurs să-i ajute și pe alții care abia intră în atmosfera competițională. De dimineață trebuia să plece cu asistentul meu, dar acesta s-a îmbolnăvit. Imaginează-ți ce am simțit când am ajuns la terenuri și nu i-am găsit nici pe Christopher, nici pe Sabrina acolo.

Bronson simți cum îl cuprinde disperarea.

– Și?

– Am fost îngrijorată pentru că amândoi sunt elevi buni și sportivi cu performanțe.

Bronson intuit că Brandy voia să mai atenueze ceea ce urma. Dar tot ce reușea să facă era să-i accentueze nesiguranța și să se joace cu nervii lui.

– Bine, Brandy, dar tot nu înțeleg, de ce nu era fiul meu la colegiu?

– Am făcut câteva cercetări discrete și am aflat că fiul tău este foarte sigur că va obține o bursă la Notre Dame și vrea ca Sabrina să fie alături de el. Brandy făcu o pauză înainte de a-i da lovitura de grație. Așa că, s-au hotărât să fugă împreună.

În sfârșit, Tamara Hayward localizează obiectul căutărilor ei frenetice: un Mustang negru, ultimul model. Oare cum putuse Sabrina să fie atât de nechibzuită?

După lungile discuții pe care le purtau până la miezul nopții, în care Sabrina condamna tendința pe care o aveau fetele din colegiul ei,

aceea de a umbla după fotbaliștii de renume, neglijându-și studiile, renunțând la pregătirea competițională, la ambițiile lor, cum putuse chiar ea să procedeze astfel?

Când Meghan Donahue se opri se în fața casei în dimineața aceea, Tamara era în întârziere. Dormise până târziu, lucru neobișnuit pentru ea, care, deși nu era o persoană foarte matinală, practica punctualitatea ca pe o religie. Fusesse și ea surprinsă s-o vadă în prag pe cea mai bună prietenă a fiicei sale.

– Bună, Meghan. Ți s-a defectat mașina?

Meghan se uita la podeaua din camera de zi de parcă acolo s-ar fi aflat scrise toate răspunsurile la problemele ei de viață.

– Nu, doamnă Hayward. Sabrina mi-a încredințat un secret, iar eu mă detest pentru faptul că trebuie s-o trădez.

Tamara se uitase cu oarecare îndoială la fata cu părul roșu, cârlionțat, care se afla în fața ei.

– Ce se întâmplă, Meghan? Știu că tu ții la Sabrina și mai știu că ea nu are secrete față de mine. Ce-a pățit? A fost chemată la cancelarie?

Meghan îi aruncă o privire chinuită.

– Cred că Sabrina mă va urî pentru ceea ce am să fac acum și nu mă va mai considera prietena ei, dar trebuie să...

Alarmată de-a binelea, Tamara o apucă pe fată de umeri.

– Meghan, spune odată ce s-a întâmplat! Sabrina nu se simte bine? A avut vreun accident?

– A fugit cu Christopher Kensington, băiatul cu care a fost chiar de la începutul școlii.

Bronson văzu parcareă din fața pavilionului de tenis de la Eck și se îndreptă spre ea. Mai văzu și mașina parcată imediat lângă Toyota Celica lui Christopher, pe a cărei plăcuță era scris ACE ME 1. Privind în spate văzu o blondă care-i arăta pumnul

strâns. Bronson ridică din umeri fără să-i pese de reacția acesteia. Avea probleme mai importante la care să se gândească decât să se îngrijoreze de semnele pe care i le făcea puștoaica asta de bani gata care conducea mașina de ultimul tip a tatălui ei. Faptul că el conducea un simplu Porsche nu-l făcea să se simtă inferior. Nu voia decât să-și găsească fiul cel nesocotit și să-i dea o lecție.

Ah, nervii ăștia care-ți dau mereu de furcă! Tamara izbi cu pumnul în volanul mașinii... dar apoi regretă. Își frecă pumnul pentru a scăpa de durere și-și spuse că bărbații nu mai știau să se comporte. Individul care fusese foarte aproape de a-i lovi mașina, nu-i acordase nici cea mai mică atenție, de parcă ea ar fi fost o muscă ce bâzâia în jurul coșulețului cu mâncare, la picnic.

Oricum, ea avea probleme mult mai grave de rezolvat. Și, important era să-și canalizeze mânia

spre faptele fiicei sale decât să și-o risipească pe vreun netrebnic. Avea, ce-i drept, o fiică foarte reușită, care își terminase studiile în timp record, și care urma să susțină în curând examenul de absolvire a colegiului. Tamara opri mașina în afara parării, temându-se că începea să-și piardă fiica. Dar fiica ei pierdea și mai mult. Sabrina își pierdea inocența, șansa unei cariere de succes, a unei educații la nivel înalt. Era antrenată într-o dragoste impulsivă, de adolescență. Cum putea să facă o asemenea prostie?

Bronson îl descoperi imediat pe Christopher. Se afla pe teren și făcea încălzire cu o puștoaică mult mai mică decât el. Fata, subțirică și blondă, avea un serviciu care putea stârni invidia oricui. Privindu-i în timpul jocului, Bronson realizează că fata era atât de bună încât ar fi putut să-l bată pe

Christopher fără probleme, dacă ar fi fost mai puternică. Forța și picioarele lungi îl avantajau pe el.

Tamara își privi fiica și ochii i se umeziră. Cu toate că era furioasă și dezamăgită, mândria maternă era mult prea puternică pentru a mai lăsa alte sentimente să pună stăpânire pe ea. Sabrina era o jucătoare foarte bună, mult mai bună decât băiatul cu care juca. Dar și acesta avea musculatura foarte bine dezvoltată și viteză. Însă talentul înăscut al Sabrinei și spiritul de competiție o ajutau să-l facă pe băiat să alerge tot terenul, făcându-l să-și irosească forțele. La o lovitură reușită a fiicei sale, Tamara nu se putu abține și aplaudă. Un bărbat care se afla în preajmă întoarse capul și Tamara îi admiră ochii; erau de un gri albastru foarte frumos, așa cum nu poți vedea la mulți oameni. Tamara îl privi cu interes. Știa că nu trebuia să facă zgomot când se

juca un meci de tenis, pentru a nu distrage atenția jucătorilor. Dar acesta era doar un meci de antrenament. Iar dacă bărbatul era antrenorul băiatului de pe teren, despre care Tamara era sigură că era Christopher Kensington, ea era bucuroasă să-l cunoască. Sabrina avu iarăși o evoluție spectaculoasă care nu scăpă neobservată de mamă, iar aceasta aplaudă, ceva mai discret de data asta. Iar bărbatul veni spre ea.

– Ați citit vreodată regulamentele după care se desfășoară jocul de tenis?

Tonul lui superior o scoase din sărite, căci realizează că era cel care fusese foarte aproape de a-i lovi mașina înainte de intrarea în parcare, ba chiar îi ocupase și locul. Oricum, ea putea acum să-i dea și o lecție de comportament, nu numai de tenis.

– Te referi la regulile pentru parcare? Sau la cele de etichetă? Dacă ar fi după tine este de ajuns ca cineva să-și scape o secundă din vedere locul de parcare și gata!

Dacă Tamara n-ar fi fost atât de ambalată, ar fi văzut lucruri destul de hazlii la acest bărbat.

– A, ești fata, pardon, doamna din parcare. Ești, totuși, ceva mai bătrână decât am crezut.

Dacă Tamara n-ar fi fost atât de încordată în ultimele ore, poate că simțul umorului i-ar fi intrat imediat în funcțiune. Dar acest cretin își alesese o zi mai puțin bună pentru ea în care s-o terorizeze.

– A, dacă m-ai fi văzut mai bine n-ai fi avut impertinența să mă lași fără loc de parcare, ripostă ea, măsurându-l.

– Am vrut să spun că văzându-te prin geamul portierei am crezut că ești vreo studentă care...

– Iar mitocănia față de tineri este o scuză?

– Nu, altceva am vrut să spun. Bronson roși, încercând să recâștige terenul pierdut.

Dacă te-ai machia înainte de a ieși din casă...

– Să mă machiez? Tamara nu se machia nicio dată, spre dezamăgirea Sabrinei, și nici nu se

privea vreodată în oglinda mașinii. Din fericire, avusese noroc de gene bune, arăta mult mai tânără decât cei treizeci și nouă de ani pe care-i avea. Cred că ești genul de bărbat care intră în fața celorlalți la manifestările sportive sau la coadă la bufet.

Bărbatul o privi cu ochii îngustați.

– Ascultă, dacă n-aș fi ocupat acum cu meciul ăsta...

– Care, între noi fie spus, este un meci mediocru, îl întrerupse Tamara. Acest bărbat o cam călcase pe nervi și asta nu numai pentru că era un tip care arăta bine, ca și fostul ei soț, de altfel. Oricum era pregătită să-l treacă și pe acest Neanderthal pe lista ei neagră... poate chiar pe primul loc.

– Știi ceva? Am lucruri mai bune de făcut decât să pierd vremea certându-mă cu tine...

– Deci, ai venit aici pentru puștoaica aceea care joacă mai mult decât mediocru, spre deosebire de partenerul ei care are un joc fantastic.

– Asta numești joc fantastic? spuse Tamara pe un ton scăzut pentru a nu-i deranja pe cei doi care de altfel, nici nu observaseră că aveau spectatori. Nu pot spune că băiatul nu joacă bine, are serviciu bun și recuperează bine. Dar asta este tot.

– Numai atât? Băiatul ăsta are viteză, și serviciu perfect. Și va continua să se perfecționeze.

– Înălțimea este singurul avantaj pe care-l are geniul tău asupra tinerei cu care joacă. Nu prea excelează în creativitate. Are un joc destul de primitiv, de necultivat.

– Nu ți se pare că este un adevărat talent?

– Talent? Ce se întâmplă cu tine? Nu cumva...
Dintr-o dată, fruntea bărbatului se destinse.

– Am înțeles acum. Ești din echipa adversă și încerci să mă demoralizezi. Nu-ți face probleme, nu sunt antrenor. Totuși, dacă ai nevoie de un jucător de mare clasă poți să-l folosești pe Christopher.

– Oricum, meciul s-a terminat, spuse Tamara, la fel și disputa noastră. Ea văzu cum Christopher și Sabrina veneau unul spre celălalt, atrași ca de un magnet, cu prosoapele în mâini, încercând să se ștergă, lucru greu de realizat căci erau prea aproape unul de celălalt. Tamara era atât de pierdută în gânduri încât nu mai auzi comentariile urangutanului de lângă ea, care o apucă de mână și o împinse înainte.

– Christopher, ți-o prezint pe această minunată doamnă, care bănuiesc că este antrenoare... Bronson se opri în mijlocul frazei, uimit de ceea ce văzu pe fețele celor doi tineri. Ei scăpară prosoapele, șocați.

– Tată! zise Christopher.

– Mamă! Ce faci aici?

Capitolul 2

Șocul trecu de la copii la părinți. Tamara și Bronson se îndreptară unul spre celălalt ca două marionete mânuite de același păpușar.

– Tu ești...

– Cred că glumești!

Sabrina și Christopher schimbă priviri. Atâta vreme cât nu erau implicați prea tare își puteau permite un moment de respiro.

Bronson clătină din cap.

– Deci, asta este Sabrina Hayward?

Tonul ușor dezaprobat pe care Bronson spusese aceste vorbe o făcu pe Tamara să sublinieze calitățile fiicei sale.

– Ți-am spus că este foarte bună!

– Da, pentru o fată, joacă foarte bine! zise Bronson derutat. Era clar că nu știa pe cine să abordeze mai întâi: pe fiul lui care nu-l mai asculta, pe fata din cauza căreia avea probleme cu băiatul lui, sau pe mama fetei care nu apreciasse stilul de joc al fiului lui. După ce Meghan îi spusese adevărul despre ceea ce se întâmpla cu fiica ei, Tamara avea toate motivele să nu-i placă pe Kensingtoni. Iar felul în care el abordă problema lor nu avu darul să calmeze spiritele.

– Sabrina joacă bine. Dar se vede în cazul tău de unde a împrumutat Christopher această atitudine superioară, ușor misogină. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, comportamentul lui iresponsabil față de fiica mea nu este numai vina lui, având în vedere exemplul prost pe care i-l dai.

– Eu îi dau un exemplu prost? explodă Bronson. O privi cu dispreț. Dar realizează că-și subestimase interlocutoarea. Dacă Sabrina era la fel de isteată și hotărâtă ca mama ei, Christopher

nu avea nici o șansă. Dar Bronson își spuse că atâta timp cât va exista el, Christopher nu le va înfrunta singur pe cele două. Observând că în jurul lor se adunaseră studenții care jucau sau asistau la partidele următoare, Bronson li se adresă celor două:

– Nu credeți că ar fi bine să ne continuăm discuția în altă parte?

Tamara roși. Își spuse că trebuia să-l trateze pe Bronson Kensington ca pe oricare alt partener de afaceri sau să și-l alieze, în nici un caz acesta nu trebuia să rămână dușmanul ei declarat, ca acum. Tamara își dresе glasul.

– Da, cred că ar fi mai bine să continuăm discuția la un restaurant, după ce acești doi tineri își fac duș și se schimbă.

Bronson, care ar mai fi avut ceva de spus, preferă să n-o mai facă, gândindu-se că ar fi mai bine să schimbe tactica. Erau amândoi părinți și aveau de câștigat dacă se aliau. Căci tinerii făceau front comun, asta era foarte clar. Întorcându-se spre fiul său, Bronson îi spuse:

– Christopher, te așteptăm afară. Te rog să vii cât mai repede.

– Tată, spuse băiatul încruntându-se. Am deja optsprezece ani, crezi că mai poți să-mi spui ce am de făcut?

– Atâta timp cât te întrețin, nu ai voie să comentezi. Trebuie să te supui.

– Lucrurile se pot schimba, tată. Îmi pot găsi o slujbă de noapte, iar ziua să urmez cursurile.

Sesizând că discuția căpătase o turnură cam periculoasă, Tamara interveni:

– N-ar fi mai bine să discutăm ca între adulți, fără ultimatumuri și amenințări? Voi, copii, zise ea apoi făcu o pauză sugestivă, ați mâncat?

Sabrina fu prima care vorbi:

– Nu, mamă, n-am mâncat. Tamara clipi de câteva ori când auzi apelativul mamă, care-l înlocuise pe cel ceva mai dulce „mami“ pe care-l folosea de obicei fata ei. Și mie îmi displace că ai venit aici după mine. Am șaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Tamara ar fi vrut să-l acuze pe Christopher, care o îndemna la nesupunere față de mamă. Cu toate acestea, se abținu să rostească vreun ultimatum căci știa cât de încăpățânată era Sabrina. Fata îi semăna în multe privințe, iar încăpățânarea și tăria de caracter erau unele dintre acestea. Tamara se cutremură la gândul că dacă ea sau Bronson făceau vreo mișcare greșită puteau scăpa situația de sub control iar cei doi și-ar fi putut duce la bun sfârșit planul. Tamara se îngrozi. Ea voia ca fiica ei să fie o fată independentă, să devină un matur responsabil. Nu voia să-și piardă unicul copil numai pentru că ea și Bronson erau incapabili să-și înfrâneze pornirile nervoase, chiar dacă acestea erau complet justificate.

— Sabrina, îmi pare rău că gândești astfel, dar știi prea bine că eu sunt întotdeauna îngrijorată de ceea ce ți s-ar putea întâmpla.

— Dar știai că sunt în siguranță, doar eram cu Christopher, o provocă ea, cu îndrăzneală, privind-o cu ochi reci.

Auzind asta, Bronson tresări și o privi pe Tamara. Era clar că din acest punct de vedere ei erau pe aceeași lungime de undă. Dar oricum, fiul lui nu avea chiar atât de mult de pierdut precum fiica ei. Fetele sunt întotdeauna mai expuse.

Rezistând tentației de a-i spune Sabinei că pe ea de fapt Christopher o îngrijora, Tamara se rezumă la a-i spune:

– Aș vrea să discut cu tine. Cred că am dreptul să-ți cer acest lucru, am bătut atâția kilometri ca să ajung aici, după ce te-am căutat la școală și am văzut că nu ești la cursuri. Tamara își ținu respirația așteptând reacția fiicei sale. Sabrina era o fată cu un acut simț al fair-play-ului și de aceea Tamara apelase la acesta, căci amenințările n-ar fi dat rezultate. Dar Sabrina îi spuse cu obraznicie:

– Probabil că m-a turnat cineva, altfel n-ai fi ajuns aici.

Tamara înțelese că dăduse greș. Își privi fiica fără a mai putea adăuga ceva. Dar vocea Sabinei se îndulci și ea adăugă:

– Bine, mamă, ne vedem în camera noastră de la motelul South Bend.

Bronson, care prinse ultimele ei vorbe din zbor, sări ca un arc:

– Camera voastră de la motel?

– Tată, întotdeauna m-ai învățat că trebuie să fac economii. Trebuie să recunoști că o cameră este mai ieftină decât două.

Tamara, simțind primejdia, puse instinctiv mâna pe brațul lui Bronson simțindu-l încordat, gata să sară la fiul lui.

– N-ar fi mai bine să mâncăm ceva mai întâi?

Remarcând că reacția lui Bronson îi unise și mai mult pe copii, Tamara se grăbi să sugereze două dintre felurile preferate de Sabrina, controlându-și tremurul vocii.

– Ce-ar fi să mâncăm o pizza sau friptură cu cartofi prăjiți?

– Știi că nu-mi mai place mâncarea grasă, mamă. Pe lângă faptul că dăunează arterelor, mă

face să-mi pierd și viteza pe teren. Ne vedem la motel, sau nu ne vedem deloc.

Tamara îl privi pe Bronson, căci nu mai știa ce ar fi fost indicat să spună. Acesta arăta de parcă era gata să facă un atac de apoplexie. Trăsăturile lui puternice erau congestionate, iar ochii lui albaștri aruncau săgeți de foc. Cu greu reușea să-și ascundă durerea.

Tamara simțea un nod în gât și trebui să clipească pentru a-și stăvili lacrimile. Ea și acest individ, Bronson, aveau mai multe în comun decât și-ar fi închipuit. Iar pentru a evita dezastrul trebuia să fie pe aceeași lungime de undă cu el.

— Ce zici, domnule Kensington?

Bronson o privi de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. Apoi, scutură din cap și-i spuse :

— Spune-mi, Bronson, te rog. Nu sunt de acord cu...

— Va trebui să fii.

Tinerii se priviră de parcă ar fi câștigat o mare victorie.

Tamarei i se strânse inima. Cât de tineri și naivi erau! Ea avea de gând să-i lase să câștige orice bătălie voiau atâta timp cât ea și Bronson câștigau războiul. Punându-și brațul protector pe umărul Sabrinei, Christopher îi spuse cu multă blândete:

– Haide, Brina, te conduc la vestiar. Apoi se întoarse și le spuse celor doi: ne vedem când va fi gata Sabrina.

Bronson strânse din pumni și tot trupul lui se tensionă. Tamara se temea ca nu cumva acesta să vrea să-și învețe fiul bunele maniere. Din fericire, Bronson nu-și pierdu controlul, iar Tamara observă eforturile disperate pe care le făcea pentru a se stăpâni. Întorcându-se spre ea și interpretând corect teama pe care o citise în ochii ei, Bronson o liniști:

– Nu-ți face probleme, n-am de gând să-mi omor băiatul. Nu acum.

Tamara încuviință:

– Foarte bine, altfel fata mea nu te-ar ierta niciodată. Crezi că am putea discuta câteva minute în liniște? Ce-ar fi să ieșim afară?

– Ai dreptate, fiul meu nu știe să se poarte. Se vede că-i lipsește educația în unele momente.

– N-ar fi mai bine să ne abținem de la violențe de orice fel, fie ele numai verbale? sugeră Tamara simțindu-se dintr-o dată mai aproape de acest bărbat. Cu toate că-i înțelegea durerea, Tamara nu voia să și-l apropie prea mult. Nu aveau decât copiii în comun, pe care îi adorau amândoi, se vedea asta, și era nevoie de o alianță de moment pentru a-i separa. Din experiența ei, care culminase prin căsătoria cu Robert, bărbații chipeși făceau orice pentru a-și impune punctul de vedere. Dar pe Bronson îl făcea de temut numai faptul că era foarte diferit de fostul ei soț. Tamara își puse haina pe umeri, apoi, pentru a câștiga timpul necesar estimării corecte a situației foarte grele în care se aflau, Tamara se îndreptă spre panoul cu fotografiile absolvenților de la Notre Dame, băieți și fete.

– Cum pot să renunțe la toate astea? murmură ea, fără să-și dea seama că vorbise cu glas tare.

– Pentru că au fost foarte răsfățați și nu știu ce înseamnă viața, îi răspunse Bronson, care privea și el figurile zâmbitoare ale campioanelor de tenis.

Tamara vru să protesteze, dar realizează că era destul de mult adevăr în vorbele lui. Probabil după ce va trece totul, va avea timp să reflecteze asupra discuției lor. Acum nu-i interesa decât să plece din acest campus, fiecare cu copilul lui. Iar pentru asta trebuia să facă uz de toată experiența și diplomația. Bronson o atinse ușor pe umăr și ea-și spuse că-i plăcea felul în care simțise această atingere. Apoi își aminti că Bronson era tatăl lui Christopher și reprezenta partea adversă. Dacă se va dovedi un tip mai profund decât Robert, poate că va gândi altfel despre el. De fapt, fiecare lupta pentru copilul lui.

– Aș vrea să ieșim, simt că am nevoie de aer, auzi ea vocea lui Bronson.

Capitolul 3

– Nu-mi vine să cred !

Tamara privi spre locul unde-și parcase mașina. Era posibil să-i fie furată într-o parcare ca aceasta? Tocmai la South Bend ? Tamara îl privi speriată pe Bronson și-i surprinse zâmbetul.

– Ce ți se pare atât de amuzant? îl întrebă ea furioasă.

Acest Bronson care fusese pe punctul de a-i lovi mașina și îi ocupase locul de parcare îndrăzne să și râdă când ea rămăsese fără mașină!

Fără o vorbă, Bronson îi arată strada care ieșea din parcare, unde Continentalul ei de culoare maro zăcea ca un animal rănit, suspendat în

spatele mașinii care ridica autoturismele parcate incorect. Tamara își prinse capul în palme, neștiind ce ar fi fost mai indicat să facă, să râdă sau să plângă.

— Ai nevoie de mașină? o întrebă Bronson cu un licăr ciudat în priviri.

Tamara îl privi printre gene. Acest bărbat din fața ei arăta destul de bine. Avea părul aproape negru, fruntea înaltă și niște ochi cu sclipiri ciudate.

Tamara își îndreptă umerii. Era o problemă să rămână fără mijloc de transport în Indiana, când ea locuia în Illinois.

— Îți mulțumesc, dar cred că mă va duce Sabrina.

Bronson o privi lung.

— Cred că trebuie să-mi cer scuze. Ți-am ocupat locul de parcare. Dar eram prea îngrijorat și abia acum înțeleg că nici ție nu-ți era prea ușor... Aș mai vrea să-mi cer scuze pentru comentariile deplasate pe care le-am făcut la

adresa fiicei tale. Chiar dacă nu este prea înaltă, văzută de aproape este o fată frumoasă.

– Dezvoltarea Sabrinei nu s-a oprit deocamdată. E firesc să ți se pară scundă față de acel arbore de sequoia care este fiul tău. Și eu trebuie să-mi cer scuze pentru că am folosit cuvântul urangutan pentru a mă referi la fiul tău. Bronson, tu cum ai aflat despre ei?

– Am primit un telefon de la o vară care este antrenore de tenis la Deerbrook High.

– Brandy Cavanaugh este vara ta? Tamara ar fi vrut să adauge că nu era de mirare că fiul lui avea un asemenea serviciu, dacă avusese o astfel de antrenore, dar se gândi că nu era cazul să facă această remarcă. De fapt, băiatul era foarte talentat. Iar dacă se gândea mai bine, cu statura lui athletică putea face orice sport. Dar cum a descoperit Brandy că fiul tău voia să fugă cu Sabrina?

– Trebuia să se întâlnească cu Dale, antrenorul echipei universitare. Christopher tre-

buia să fie la colegiu dis- de- dimineată pentru un test, apoi să plece cu un grup de cercetași.

– Da, și Sabrina mi-a spus ceva despre acest test, așa că atunci când a plecat de acasă cu un rucsac plin, n-am bănuir nimic. Ea se mai duce și în mici excursii vinerea și-și ia mai multe haine cu aceste ocazii.

– Cred că au plănuir totul. Eu n-am știu nimic despre Sabrina. Tu cum ai aflat despre Christopher?

– Am reacționat ca o persoană care ar fi știut despre ce era vorba? În ultimul timp am avut foarte mult de lucru la serviciu, dar am avut întotdeauna încredere în Sabrina. Nu m-a mințit nicio dată, căci eu nu m-am opus întâlnirilor ei cu băieții, atâta vreme cât notele ei erau foarte bune.

– Brandy a auzit niște zvonuri despre copiii noștri, dar când l-a întrebat pe Christopher el i-a spus că este doar amic cu Sabrina. Iar în jurul celor din echipa lor se țes tot felul de povești, care de cele mai multe ori nu au nici o bază. Dar

Brandy nu s-a lăsat convinsă și a vorbit cu Jonathan, amicul lui Christopher, care a recunoscut că între cei doi este mai mult decât o simplă prietenie. Iar azi dimineață când a văzut că mașinile lui Christopher și ale Sabrinei nu erau în parcare, m-a sunat alarmată.

Tamara îl privi cu amărăciune.

– Prietena fiicei mele a trecut pe la noi de dimineață. Sărăcuța, n-a închis un ochi toată noaptea, căci nu știa dacă este bine să-mi spună, trădându-și astfel prietena. Oricum, a făcut-o cu inima strânsă.

– Se pare că acel cod tribal după care trăiesc toți tinerii a funcționat și de data asta. Trebuie să fim mulțumiți că prietenii copiilor noștri au gândit mai matur decât ei.

– Atât Christopher cât și Sabrina vor reacționa destul de violent când vor afla cine i-a trădat. Tamara se zgribuli din cauza vântului rece care începuse să bată. Fu foarte surprinsă când Bronson îi ridică gulerul jachetei pentru a

o apăra de vântul puternic. Atingerea lui persistă chiar și după ce el lasă mâna să-i cadă.

— N-ar fi mai bine să stăm în mașina mea până când vin copiii?

Tamara avu impresia că Bronson îi făcuse invitația pe un ton anume. Fusese conștientă și de schimbul de priviri sugestive dintre ei, când situația se mai detensionase după ce aflaseră adevărul, faptul că erau amândoi în aceeași barcă. Tamara se uită spre Porsche-ul de culoare argintie. I-ar fi fost dificil să se afle alături de el în spațiul acela îngust. De fapt, cel mai greu era să-l privească în ochi pe Bronson, să fie atât de aproape de el. Pe de altă parte, nu era bine să rămână în bătaia vântului rece. Ultimul lucru care i-ar fi trebuit era o răceală. Era supraîncărcată fizic și emoțional, iar sistemul ei imunitar era prea slăbit pentru a face față unor eventuali viruși. Oftând, ea făcu un semn cu capul și-l urmă pe Bronson spre mașina lui. Bronson îi deschise portiera. Tamara ignoră atingerea întâmplătoare a

picioarului lui și se întoarse pe jumătate spre el, pentru ca spațiul dintre ei să fie mai mare. În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, Bronson îi amintea de fostul ei soț. Ignorându-i privirile, Tamara se strădui să-i amintească pentru ce se aflau în acel loc, chiar dacă trupurile lor voiau să ignore asta.

– Meghan era foarte agitată. Biata copilă era sfâșiată între dorința de a fi loială prietenei sale și preocuparea pentru binele Brinei. Fata mi-a spus că cei doi sunt foarte îndrăgostiți și vor să se căsătorească, indiferent de consecințe. Cred că se consideră un fel de Romeo și Julieta. Desigur, Sabrina știe că eu nu voi fi de acord cu această căsătorie, înainte ca ei să termine colegiul. Bronson se încruntă.

– Christopher știe prea bine că trebuie să obțină o bursă și ajutorul Programului USTA Touring Pro. La nivelul lui de pregătire eu nu mi-aș putea permite să-i plătesc serviciile unui antrenor, echipamentele și călătoriile în toată lumea.

– Te înțeleg foarte bine, și eu am făcut toate eforturile pentru a-i oferi lecții particulare Sabrinei. Am lucrat la compania Continental. Până acum am reușit să-i plătesc totul, dar nu cred că o voi putea face în continuare.

– Ce s-a întâmplat cu compania la care ai lucrat?

– Și-a restrâns activitatea. Tamara nu-și putu ascunde amărăciunea din glas. După ce mi-am luat MBA-ul la cursuri serale și după alți șapte ani de muncă dură pentru a fi promovată, am fost restructurată.

– Fără nici un fel de compensații sau beneficii... întrebă Bronson cu simpatie.

– Nu mi-au dat nici măcar un ac. Acum, lucrez pe cont propriu, am o firmă de consultanță în domeniul sportiv. Muncesc foarte mult pentru ca să mă mențin pe piață, dar Sabrina nu știe ce sacrificii fac pentru ea.

– Asta este o mare greșală, zise Bronson, întinzându-i un hanorac pe care scria Notre

Dame. Cred că ar fi bine să-l îmbraci. Vrei să dau drumul la calorifer? Dar mă tem că-ți va fi și mai rece când te vei urca în mașina fiicei tale. Tamara observă că el dăduse deja drumul la radiator. Cu toată atenția pe care i-o acorda el Bronson o putea face să se simtă bine, dar ea nu uita misiunea pe care o avea. Totuși nu-și putea manifesta deschis resentimentele pe care le avea față de Christopher, pentru că avea nevoie de tatăl lui. De fapt, aveau nevoie unul de celălalt. Era indicat ca ei să colaboreze pentru a -și opri copiii de la prostia pe care voiau s-o facă. Privind mașina în care se aflau Tamara observă:

- Se pare că-ți merge foarte bine.
- Aparențele înșală. Și eu lucrez acum pe cont propriu. Muncesc zi și noapte, dar nu mai ating nivelul veniturilor din anii optzeci.
- Cred că toată lumea simte la fel, aprobă Tamara. Spuneam că noi am făcut prea mult pentru copiii noștri, pentru ca ei să nu simtă greutatea prin care am trecut. Tu l-ai răsfățat pe Christopher?

– Pe mine nu m-au ajutat părinții, pentru că mai aveam doi frați la colegiu. Am vrut ca fiul meu să aibă tot ce-și dorește, să nu-i lipsească nimic, mai ales după divorțul meu de mama lui. Acum, cred că te-ai încălzit, zise el brusc după o pauză. Poți să dezbraci hanoracul. Bronson își opri privirea asupra buzelor ei pline, și staturii ei atletice. Tamara își simți obrajii arzând și dintr-o dată i se păru sufocant de cald în mașină. Încercând să distragă atenția lui Bronson ale cărui priviri zăboveau prea mult asupra ei, Tamara se aventură.

– Cred că ai rămas lefter după divorț.

– Nu tocmai, zise Bronson pe un ton ciudat. Apoi, dregându-și glasul el spuse: pe Joanna n-o prea interesau banii, ea-și dorea libertate și posibilitatea de a face carieră. Nu l-a mai văzut de mult pe Christopher.

Tamara clătină din cap impresionată.

– Ce vieți asemănătoare avem! Nici pe Robert nu l-a interesat viața Sabine. Se lăsă tăcerea între

ei. Tamara avu o senzație ciudată, de parcă ar fi înotat tăind valul, dar în același timp simți că dacă n-ar fi existat spectrul Sabrinei între ei, în acea atmosferă intimă care se crease s-ar fi putut petrece multe lucruri. Era oripilată de felul în care reacționa trupul ei, când de fapt, primordiale erau interesele fiicei sale, Sabrina. Ea încercă să se opună atracției fizice pe care o simțea. Bronson îi puse încet mâna pe braț.

— Nu-ți mai face atâtea probleme. Cred că noi ne-am educat bine copii, dar viața este așa cum știm cu toții, imperfectă și nedreaptă.

Tamara era foarte îngrijorată pentru că în timpul discuțiilor în patru, Sabrina îi arătase o față ascunsă până acum, sau pe care ea fiind atât de ocupată nu avusese timp s-o vadă. Era ceva ce Tamarei îi displicuse total.

Capitolul 4

Nervoasă, Tamara deschise portiera și coborî. Sabrina o privea acuzator.

– Îl cunoșteai dinainte pe domnul Kensington, mamă?

Bronson li se alătură. Tamara deveni dintr-o dată rigidă, iritată de tonul insolent al fiicei sale, dar se strădui din răputeri să nu reacționeze față de această străină care era totuși, fiica ei. Privind spre mâna Sabrinei care se afla în palma lui Christopher, Tamara îi replică rece:

– Nu-l cunosc atât de bine precum îl cunoști tu pe Christopher. Noi ne-am cunoscut astăzi. Întrucât Sabrina nu i se mai adresa cu apelativul

„mami“ așa cum se obișnuise, Tamara renunță la rându-i să folosească prescurtarea numelui fetei. O durea să facă asta, dar dacă Sabrina voia război, urma să-l aibă. După cum spusese și Bronson, nu trebuia să manifeste nici un fel de slăbiciune față de fiica ei.

– Noi vom mânca mai târziu, așa am hotărât. Nu ne este foame. Cris are meci și nu poate juca cu stomacul plin.

– Sabrina, eu n-am mâncat de câteva ore bune, nici mama ta. De fapt, mă gândeam cât de greu îi este să muncească pentru ca să te întrețină cu toate cheltuielile pe care le implică acest colegiu. Cred că merită să mănânce în liniște, măcar atât.

– O să merg cu mașina ta, Sabrina, pe a mea au ridicat-o, zise Tamara.

– Dacă nu parchezi unde trebuie... îi replică puștoaica impertinentă.

– Mama ta a fost prea îngrijorată din cauza ta. Nu voia decât să știe dacă te simți bine. Nu s-a uitat unde parchează.

– De unde știi atâtea lucruri despre mama? întreabă Sabrina cu ostilitate.

– Toate aceste lucruri sunt mult prea evidente pentru cine are ochi să le vadă. Cât despre faptul că deși singură, ea reușește să te țină la un colegiu privat, să-ți plătească ore particulare, echipament sportiv și altele, asta înseamnă că muncește și se sacrifică pentru tine. Ar merita mai multă atenție. Bronson reușise să accentueze ceea ce ea refuza să vadă, Sabrina era o răsfățată. O să vin cu mașina mea după voi, mai adăugă el.

– Este bine așa, Brina?

– Dar ce crezi că s-ar putea întâmpla? S-o bat? S-o maltratez? S-o împiedic să se mai ducă la școală așa cum ai făcut tu? sări Tamara indignată.

– Nu este vina lui, mamă, îi luă Sabrina apărarea. A fost ideea mea să venim astăzi aici. Cris nu poate mânca acum, are meci peste nouăzeci de minute.

Bronson și Tamara se priviră disperați. Copiii lor făcuseră front comun, iar lucrurile urmau să

fie mult mai grele decât anticipaseră ei. Fără alte vorbe, se îndreptară fiecare spre mașină. Odată urcată în mașina fiicei sale, Tamara își puse centura de siguranță. Era destul de umilitor pentru ea să rămână fără mașină tocmai astăzi, mai ales după toate predicile pe care i le ținuse Sabrinei cu privire la parcare. Dar acum nu-și dorea decât să aibă o discuție cu cea care îi devenise atât de străină.

Bronson o urmări pe Tamara urcând în mașina fiicei ei și-i admiră trupul suplu și picioarele lungi. Cu părul ei blond cenușiu, ochii albaștri și tenul atât de proaspăt, ea părea mai degrabă sora Sabrinei, decât mama ei. Dar el nu putea să uite durerea care se citea în ochii ei și pentru asta simțea nevoia să-și pună la punct fiul și pe Sabrina. În loc să arate părinților recunoștință pentru tot ce făceau pentru ei,

aceștia deveniseră niște egoiști, ba chiar avuseseră tupeul să-i și înfrunte. Bronson era conștient că nu-i făcuse o impresie prea bună acestei femei și era hotărât să facă totul ca să schimbe asta. Singurul lucru de care se făcea vinovată Tamara era că-și iubise prea mult fiica și pusese bunăstarea și fericirea acesteia înaintea de orice. Ca și el, ea se sacrificase, încercând să compenseze lipsa celui alt părinte și fusese înșelată chiar de persoana care fusese centrul vieții ei. Și toate acestea chiar dacă Sabrina și Christopher se aflau la dispoziția hormonilor și a turbulențelor adolescenței, care le făceau viața foarte grea, într-o lume în care era oricum foarte greu de trăit. Dar acestor copii li se arătase afecțiune, devotament. Copiii erau destul de inteligenți ca să deosebească binele de rău și nimic, nici chiar hormonii care-i țineau sub presiune sau lumea exterioară nu puteau constitui o scuză pentru lipsa lor de onestitate.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Christopher, Sabrina? Își întrebă Tamara fiica imediat ce ieșiră din parcare.

– Am încercat s-o fac, mamă, zise Sabrina ieșind pe bulevardul Angela. Dar tu erai mereu ocupată.

– Sabrina, te rog să reacționezi ca un om matur, insistă Tamara. Dar privindu-și fiica, remarcă din nou puritatea și inocența ochilor ei albaștri... care arătau că fiica ei fusese un copil crescut departe de răutatea lumii, de cruda realitate a vieții. Oare o protejase prea mult?

– Știi că erai prea ocupată, mamă, nu discutam decât despre notele mele, numai ele te interesau.

– Și ce vezi rău în asta ?

– Dar cu viața mea socială cum rămâne, mamă? De ce trebuie să renunț la toate?

Tamara se simți cuprinsă de mânie și făcu eforturi disperate de a nu ridica vocea. În acel moment ea văzu cum Bronson și Christopher care prinseseră stopul trăsese pe dreapta, așteptându-le. Când se făcu verde Sabrina țâșni cu un scrâșnet de roți.

– Sabrina, controlează-te, îi spuse Tamara, nu ai voie să te enervezi când conduci. Sabrina abia evitase o mașină care venea din sens opus.

– Idiotul! exclamă ea.

– Îmi pare rău, Sabrina, dar tu ai greșit, nu el. Ce se întâmplă cu tine?

– Tocmai asta voiam să-ți reproșez, mamă, tu nu ai nimic de spus decât atunci când câștig un meci sau iau niște note. Sabrina țâșni cu toată puterea motorului spre prima mașină, cea a lui Christopher, și-i făcu semn să lase geamul. Când ajunsese în dreptul mașinii acestuia, ea îi strigă:

– Chris, vreau să renunțăm la masă. Hai să terminăm mai repede cu toate astea.

Bronson lăsa să-i scape o înjurătură când o văzu pe Sabrina trecând ca fulgerul pe șosea. Era clar că lucrurile nu se desfășuraseră prea bine între mamă și fiică. Oare pierduseră bătălia chiar înainte de a o începe?

Capitolul 5

Tamarei i se strânse inima când văzu că fiica ei parchează mașina în fața camerei 401 de la motel. Pe ușă se afla semnul care indica o cameră pentru nefumători și Tamara răsuflă oarecum ușurată. Acum știa cel puțin că Sabrina nu inclusese și fumatul în revolta ei.

Christopher și Bronson parcară în apropiere, iar Christopher țâșni realmente din mașină. Se grăbi spre portiera mașinii Sabrinei și o deschise pentru ca fata să coboare.

— Te simți bine? o întreabă el, fixând-o cu ochii lui albaștri pe Tamara, care era după el, sursa tuturor relelor.

Bronson deschise portiera Tamarei.

– Să înțeleg că n-a mers totul așa cum ai fi vrut?
o întrebă el.

Dacă n-ar fi fost epuizată de pe urma șocurilor pe care le primise în acea zi, Tamara ar fi izbucnit în râs. Situația ar fi fost chiar amuzantă, dacă ea și fiica ei n-ar fi fost implicate. Mama și fiica răspunseră în același timp:

– Mă simt bine, nu am nimic.

În acel moment atât Sabrina cât și Christopher începură să caute cheia de la camera lor. Bronson și Tamara se priviră, iar Tamara citi în ochii lui dezaprobarea și dezamăgirea care era sigură că se citeau și în ochii ei.

Sabrina deschise ușa și intră.

– Christopher are toate șansele să se califice și să obțină o bursă, insistă Sabrina. Iar eu vreau să fiu alături de el.

Tamara respiră adânc. Ea și Bronson erau foarte șocați și aveau un motiv întemeiat pentru asta: copiii lor puneau relația dintre ei mai presus de viitorul pe care trebuiau să și-l clădească și refuzau să asculte raționamentele logice. Tamara era mai îngrijorată ca oricând că acum, când aflate că fiul lui nu se gândea să renunțe la colegiu, Bronson nu mai părea atât de pornit împotriva celor doi.

– Sabrina, mai ai un semestru în care poți juca o mulțime de meciuri și te poți califica.

– Mamă, nu înțelegi că nu mă interesează tenisul acum? Vreau doar să fiu cu Christopher.

– Te poți înscrie la aceeași facultate, insistă Tamara. Dacă nu intri acum, mai poți încerca și anul următor.

– La anul va fi prea târziu! izbucni Sabrina.

Tamara păli.

– Nu cumva ești gravidă? întrebă ea cu jumătate de glas, de parcă din camera de motel ar fi lipsit dintr-o dată tot oxigenul.

– Mamă, nu sări atât de repede la concluzii!

– Cred că mama ta are tot dreptul să-ți pună această întrebare, zise Bronson mai liniștit acum, altfel de ce ai fi vrut să fugi cu Christopher?

– Am hotărât să fugim pentru ca să putem fi împreună. N-ați auzit nimic din tot ce v-am spus până acum ?

– Am auzit, sigur că am auzit, dar nici unul dintre voi n-a spus nimic care să aibă sens.

Sabrina își privi mama cu ură. Tamara se cutremură și-și împreună palmele.

– Cine ți-a spus unde să ne găsești, mamă? Nu cumva Meghan? Dacă este așa, n-o să-i mai vorbesc vreodată. Numai ea știa unde sunt.

– Am crezut că ați renunțat la ideea de a fugi împreună, interveni și Bronson.

– Da, pe moment am renunțat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom căsători curând, zise Christopher. Așteptăm ca Sabrina să termine

școala, în ianuarie. Va lucra în perioada semestru-
lui de primăvară, în timp ce eu termin colegiul,
iar în timpul verii voi lucra și eu. O să locuim
amândoi în campus, căci Notre Dame are aparta-
mente pentru studenții căsătoriți.

Tamara sări de pe scaunul pe care se afla. Îl
lăsă pe Christopher să termine ce avea de spus,
apoi se opri în fața fiicei sale.

— Sabrina, ce înseamnă că vei lucra? Ce vei
face în continuare cu educația ta?

— Lucrurile se mai schimbă, mamă, spuse
Sabrina și se retrase spre Christopher de parcă
ar fi solicitat protecție din partea lui. Acest
gest o descumpăni pe Tamara care căzu pe
pat, unde dădu peste Bronson, pregătit s-o
ajute. În mod normal Tamara s-ar fi înfuriat
dacă ar fi ajutat-o un bărbat, dar în aceste
condiții avea nevoie de cineva care s-o apere
căci Sabrina reacționase de parcă mama ei ar fi
fost vreun monstru, de care trebuia să se

terească. Până în acest moment Sabrina își aprecia mama, îi ceruse sfatul, ba chiar o imitase în multe privințe. Fuseseră foarte apropiate, mamă și fiică. Toată viața ei Tamara o pusese pe Sabrina pe primul plan, iar acum fiica ei se ferea de ea. Ca prin farmec, Tamara îl auzi pe Bronson vorbind:

— Știi cât de mult doresc să-ți continui educația, Christopher. Dar nu înțeleg de ce Sabrina trebuie să renunțe la școală?

— Pentru că dacă intru la facultate, trebuie să mă ajute cineva cu lucrările, cu lecțiile, cu practica. Sabrina poate fi partenerul meu pentru antrenamentele de care am atâta nevoie. Este un partener de joc foarte bun.

Egoismul acestor afirmații ar fi făcut-o în mod normal pe Tamara să reacționeze violent, dar de data asta, ea nu-și revenise de pe urma loviturii primite din partea Sabrinei. Bronson fu cel care interveni din nou pentru a salva situația:

– Nu crezi că Tamara are ceva de spus în privința educației Sabrinei, te-ai gândit și la ea ?

– De când a început să-ți mai pese și de altceva în afară de intrarea mea la facultate și de a avea tot ce n-ai avut tu, tată ? De ce te preocupă ce gândește Tamara?

Bronson se ridică și văzu roșu în fața ochilor.

– Pentru tine, Tamara este doamna Hayward, băiete. Cere-i scuze imediat.

– Scuze, doamnă Hayward, mormăi el .

Tamara nu spusese nimic. Acestui puștan ar trebui să-i pese de fiica ei și de educația acesteia dacă ar iubi-o. Iar scuzele lui forțate de intervenția tatălui, nu însemnau nimic. Și nu de scuzele lui avea ea nevoie.

– De ce faci asta, Sabrina ? întrebă ea cu gâtul uscat. De ce vrei să renunți la tot ce ai realizat până acum ? Dacă nu mai vrei să joci tenis, foarte bine. Dacă nu vrei să-ți iei o diplomă, foarte bine. Am sperat c-o să studiezi

la Yale sau la Northwestern, ar fi fost bună oricare dintre aceste facultăți. Tamara ridică mâinile spre fiica ei implorând-o. Nu poți renunța la tot ce ai realizat până acum. Ești o fată prea deșteaptă, prea talentată, ca să te irosești și să lași acești ani prețioși să treacă pe lângă tine.

— Dar ce-ar trebui să fac mamă? Să-mi petrec viața așa ca tine? Tu duci o viață lipsită de dragoste. Poți să susții că te satisface cariera într-atât încât nu simți nevoia să fii iubită?

— Tot ce pot să-ți spun este că mi-a fost destul de greu după ce am divorțat de tatăl tău. Dar tu ai fost întotdeauna prioritatea mea. Și cariera m-a ajutat foarte mult, trebuie să recunosc. Știu că studiile și cariera nu sunt chiar pentru oricine, indiferent dacă este bărbat sau femeie, dar pe tine te cunosc foarte bine, Sabrina. După ce-ți va trece această iubire de adolescență o să-ți pară rău.

Atunci însă va fi prea târziu, nu se va mai putea salva nimic. Nu lăsa viața să treacă pe lângă tine.

– Eu consider că viața va trece pe lângă mine dacă nu voi fi cu Christopher. Am ales dragostea în locul carierei, mamă.

Tamara lăsa mâinile să-i cadă pe lângă corp. Nu mai putea să continue. Trebuia să aștepte să-și revină pentru că nu putea înțelege că această tânără care stătea acum în fața ei era copilul pe care-l adorase.

– Chiar dacă vrei să fii cu Christopher nu înseamnă să renunți la tenis, interveni și Bronson. Poți să-ți continui educația, poți să-ți împlinești toate visurile.

– Singurul meu vis este să fiu cu Christopher, insistă Sabrina cu încăpățănare privindu-l cu adorație pe băiat care-i întoarse privirile.

Tamara încercă să treacă peste șocul provocat de afirmațiile fiicei sale. Sabrina era copilul ei!

– Dar ce te-a făcut să recurgi la fuga cu Christopher?

– Am vrut să scap de toate discuțiile cu tine, știam că mi-ai fi interzis să mă mărit cu el. Dar n-am știut că Meghan mă va trăda!

– Dar tu de unde ai aflat, tată? De la Jonathan, poate ?

– De la vara mea, Christopher.

– Brandy? zise Christopher de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Am crezut că este de partea noastră.

– Și de asta i-ai vorbit despre Sabrina și planul tău de a te căsători cu ea? De ce n-ai procedat bărbătește, de ce n-ai discutat cu mine?

Vorbele lui Bronson îl făcură să roșească.

– Sunt bărbat în toată firea tată. Am optsprezece ani și mă voi căsători cu Sabrina.

– Iar eu împlinesc optsprezece ani peste câteva luni. Am decis să așteptăm până atunci.

– Atunci de ce locuiți în aceeași cameră? zise Bronson privind de la unul la celălalt. Faceți o repetiție pentru luna de miere?

– Acum vorbești ca un puritan, tată. Am luat o singură cameră pentru că era mai ieftin așa.

– Sabrina, ai avut dreptate, nu sunt de acord să te măriți acum. Nu vreau să-ți irosești viața. Dar mă doare foarte tare faptul că nu mi-ai spus nimic despre relația ta cu Christopher.

– Erai mereu ocupată cu prețioasa ta carieră, mamă, o sfidă Sabrina. Cred că mi-ai fi ținut mii de predici dacă ai fi aflat că aveam un prieten.

– Dar nu este primul prieten pe care-l ai, Sabrina, spuse Tamara obosită. Și mai știi că dacă te-ai fi ocupat mai mult de tenis ai fi ocupat un alt loc, la nivel național. Dar te-am lăsat să ai și ceea ce se numește viață socială. În timp ce alte fete luau parte la toate turneele, tu mergeai la dans, la concerte, sau rămâneai peste noapte la prietene.

– Acum toate astea nu mai înseamnă nimic pentru mine, nu vreau decât să fiu cu

Christopher. Tamara se uită la Bronson. Erau pe aceeași lungime de undă. Se încredințaseră că nimic mai mult nu avea să se întâmple acum. Șocul fusese prea mare atât pentru părinți cât și pentru copii.

— Deja ai pierdut o zi de cursuri și antrenamente, Sabrina. Ce ai de spus despre obligațiile tale ?

— Se vor descurca toți fără mine, mamă. Dacă asta te face să te simți mai bine, poți să le spui că mi-am scrântit piciorul. Oricum am avut tendinită în ultima vreme.

— Nu despre mine este vorba, Sabrina, ci despre școala, antrenorii, colegii tăi. Ar fi mai bine să plecăm acum, i se adresează ea lui Bronson. Trebuie s-o duc pe Sabrina acasă, iar Christopher trebuie să se întoarcă pe teren.

Capitolul 6

— Mergi înainte, Tamara. O să avem noi grijă de mașina ta.

— Tată, eu nu plec fără Sabrina, spuse Christopher.

Asemănarea dintre cei doi era uimitoare, își spuse Tamara. Dar Christopher era mai înalt și mai bine făcut decât tatăl lui.

— Eu am un meci de jucat, tată, nu mă pot concentra asupra Sabrinei și a mașinii unei străine.

Bronson deveni dintr-o dată foarte rigid și i se adresă cu o voce tăioasă:

— Străina, așa cum spui tu cu nerușinare, este mama fetei pe care susții c-o iubești. Iar dacă îți

asumi responsabilitatea unei astfel de afirmații, ar trebui să te și porți ca un tânăr responsabil și nu ca un puști care se prosteste făcând pe îndrăgostitul.

– Eu nu consider că ne prostim, sări Sabrina.

– Iar dragostea noastră este cât se poate de reală, susțin și Christopher.

Tamara se uită la Bronson.

– Dacă nu faceți dragoste, de ce locuiți în aceeași cameră?

Sabrina roși.

– Mamă, asta nu este problema ta.

– Sabrina va împlini optsprezece ani peste câteva luni, tată.

– Dar până atunci se va duce acasă cu mama ei. Dacă aș fi știut că aduci fata într-un motel ieftin ca ăsta ...

– Nu este chiar atât de ieftin cum crezi tu, tată, obiectă Christopher. Tocmai de asta am închiriat o singura cameră.

– O singură cameră, repetă Bronson. Atunci dacă nu ești capabil să asiguri un acoperiș ca lumea deasupra capului fetei pe care o iubești, cum crezi că vei plăti toate cheltuielile unei familii, de acum înainte ?

– Nu uitați că o să lucrăm amândoi, interveni Sabrina. Eu termin școala cu un semestru mai devreme și o să încep lucrul până când Christopher va termina colegiul. O să mai câștige și el bani de la meciurile pe care le joacă sau dând ore de tenis la club, pe timpul verii, susținut fata apropiindu-se de iubitul ei.

Tamara simți pornirea de a-i despărți.

– Și după asta cum vă veți descurca? întrebă ea.

– Christopher va primi bursa pentru continuarea studiilor iar eu o să lucrez până când el va primi confirmarea ca jucător profesionist.

Tamara, care abia se mai ținea pe picioare, înțelese că o eventuală continuare a discuției nu mai avea rost în acel moment, așa că-i spuse:

— Sabrina, mergem acasă acum.

Sabrina îl îmbrățișă cu ambele brațe pe Christopher și o privi cu ură pe mama ei.

— Nu merg nicăieri. Nu mă poți forța s-o fac.

— Sabrina, nu împinge lucrurile prea departe.

— Christopher, dă-i drumul Sabrinei, se auzi vocea lui Bronson.

Christopher făcu un pas înapoi, nu fără părere de rău, iar Sabrina îi aruncă Tamarei o privire ucigătoare.

— Nu ai cum să ne desparti, mamă. Nu numai că voi fugi cu prima ocazie, dar o să te și urăsc pentru toată viața.

Tamara își privi cu uimire fiica, atât de aliată cu acest necunoscut împotriva ei. Își simți inima sfâșiată. Își spuse că era mai bine să nu continue pe același ton, sau să țină predici, ci să lase lucrurile să se calmeze până când ea și Sabrina vor avea ocazia să discute la rece.

— Să mergem, Sabrina. Trebuie să fii la Deerbrook, la ora șase. Ai primit o invitație, trebuie să joci.

– Nici nu mă gândesc să merg, zise Sabrina. Iar dacă o să mă forțezi să merg, n-o să joc. O să simulez o durere de genunchi.

Cu colțul ochiului Tamara îl văzu pe Bronson respirând ușurat . Pentru ea pierderea era dublă. Sabrina voia să renunțe la viitorul pe care ea luptase din greu ca să i-l asigure, iar Christopher încerca să ridice obstacole în calea unei posibile relații dintre ea și Bronson.

– Cum rămâne cu codul onoarei, după care ai trăit până acum, Sabrina ? Ți amintești că te-am învățat să nu trișezi niciodată, să nu găsești scuze ieftine, să dai întotdeauna ceea ce ai mai bun și să accepți o înfrângere tot așa cum accepți victoria ?

– Asta a fost valabil atâta timp cât tenisul însemna ceva pentru mine, zise Sabrina disprețuitor. Acum, numai Christopher este important.

– Bine, adună-ți hainele și hai să mergem, Sabrina. Tamara deschise ușa și ieși. Iarna nu era

prea departe judecând după frigul de afară. Toamna era anotimpul ei preferat, dar anul acesta fusese foarte scurtă. Ca și visurile Sabrinei, de altfel. Ca și locul unic pe care ar fi trebuit să-l ocupe Tamara în viața fiicei sale. Sabrina renunța la tot numai din cauza unui băiat, tot ce o făcuse fericită, până atunci. Tamara ura momentul în care mureau visurile.

– Conduci tu, mama? o întrebă Sabrina.

– Dacă promiți că ești atentă la drum poți să conduci tot tu.

– Știi că n-aș conduce niciodată fără să fiu foarte atentă, mamă. Nici măcar n-aș încerca să mă sinucid. Întâlnind privirea indignată a fiicei sale, Tamara porni motorul și reuși să nu rostească vorbele care-i stăteau pe buze. Sabrina începuse deja s-o omoare. Lent.

– Nu înțeleg de ce trebuie să ne complicăm inutil, pentru doamna Hayward. Este mașina ei și dacă n-a fost atentă și a lăsat ca mașina să-i fie ridicată...

– Christopher! sări Bronson a cărui voce ar fi acoperit și tunetul. Mașina acestei doamne a fost ridicată pentru că eu i-am ocupat locul de parcare!

– Atunci este problema ta, tată!

– Iar motivul pentru care este aici ești chiar tu, cu toate problemele pe care i le-ai cauzat.

– Sabrina este fiica ei, mai spuse Christopher.

– Mă bucur că-mi amintești. Tu ce-ai simți dacă fiica ta nu s-ar mai duce la școală, dacă n-ai ști unde se află și ai găsi-o cu vreun neisprăvit...

– Eu nu pot fi considerat neisprăvit, tată, se agăță Christopher de singurul element pe care-l putea respinge.

– Se poate numi astfel orice băiat care face o fată să fugă de acasă și să stea într-o cameră ieftină de motel. De unde știe ea că nu ești vreun violator, drogat sau pește?

– Dar eu nu pot fi acuzat de nimic din toate astea.

– Ajunge, Christopher. Am obosit și mă așteaptă o zi foarte grea în continuare. Mâine o să mă întorc după mașina mea. Acum, să mergem acasă. Și să nu îndrăznești să conduci peste limita de viteză, altfel vei avea de a face cu mine.

Christopher urcă în Celica sa, iar Bronson în mașina Tamarei. La semnalul lui Bronson, Christopher porni spre Indiana Toll Road, fără viteză. Fără a-l scăpa o secundă din ochi, Bronson realizează că era dezgustat de fiul lui și din alt motiv: cunoscuse o femeie care-l atrăgea și în loc să fie cu ea, se trezise separat de ea de multe alte lucruri, în afara distanței.

Tamara ajunsese acasă, descuie, și undele de ostilitate care veneau din partea Sabrinei o urmăreau până în camera de zi. În mod normal, ea ar fi făcut

focul în șemineu, ar fi comandat pizza și ele două s-ar fi simțit bine. Dar o singură privire pe care i-o aruncă Sabrina îi alungă orice gând bun. Cu toate acestea o întrebă:

– Nu-ți este foame ? Aș putea încropi ceva.

– Chiar nu înțelegi, mamă ? Nu am nevoie de nimic de la tine, sunt destul de mare pentru a-mi pregăti totul singură, nu vreau decât să nu mai fiu controlată.

Tamara trase aer în piept. Situația era destul de încordată și trebuia abordată cu calm.

– Foarte bine, eu o să-mi pregătesc o salată, dacă dorești poți să mănânci și tu.

Tamara știa că Sabrinei îi plăceau acele salate în care ea obișnuia să pună de toate, de la ceapă și roșii până la șuncă, brânză, creveți și pește. Dar de astă dată planul ei de a-și atrage fiica nu funcționa.

– Nu mi-e foame, o să mănânc doar un iaurt.

– Cum dorești, zise Tamara dezamăgită, dar și hotărâtă să încerce a schimba lucrurile chiar din acest moment. Nu mai insistă ca Sabrina să mănânce, așa cum ar fi făcut altă dată. Sabrina se îndreptă spre frigider de unde scoase un iaurt cu fructe, îl desfăcu dar apoi renunță. Îl aruncă direct în cutia de gunoi.

– Ai uitat că trebuie să arunci gunoiul, Sabrina, îi aminti Tamara.

Dacă cineva avea dreptul să se simtă ofensat aceea era Tamara și nu fiica ei care acționa ca un „Terminator“ cu aparatele casnice.

– Dacă ai fi avut un soț, l-ai fi cicălit pe el și m-ai fi scutit pe mine de toate astea.

– Deci asta este problema ta, Sabrina? Faptul că am reușit să te cresc de una singură? Sau poate că am eșuat ca mamă? Poate că mă învinuiești pe mine pentru că am divorțat și te folosești de Christopher ca substitut al tatălui tău? Cât despre meciul de antrenament, faci ce vrei.

– Chiar așa? spuse Sabrina intrigată. Până acum tenisul meu a fost preocuparea ta de bază.

– Preocuparea mea a fost să-ți asigur tot ce-ți trebuie pentru un trai îndestulat. Nu pot să neg că și cariera m-a interesat foarte mult. Tenisul a fost un vis al meu care ți-ar fi permis să realizezi foarte multe, dacă ți-ai fi folosit capacitățile la maxim. Dar n-am de gând să-ți țin vreo predică, Sabrina, n-o s-o mai fac de acum. Începând din acest moment poți să-ți stabilești singură programul. Dacă vrei să participi la concursuri fă-o, dacă nu, renunță. După cum ai spus, ai aproape optsprezece ani, este problema ta. Se întoarce cu spatele spre ea și se îndreaptă spre chiuvetă unde-și spală fața cu apă rece. Sabrina părăsise bucătăria. Tamara auzi telefonul care suna insistent. Își imaginează că era Christopher care o căuta pe Sabrina. De aceea fu foarte surprinsă când auzi vocea Sabrinei:

– Mamă, domnul Kensington vrea să-ți vorbească.

Capitolul 7

– Sper că nu te-am deranjat.

Tamara luptă cu emoția care pusese stăpânire pe ea. Acum, care dintre ei se comporta ca un adolescent ?

– Nu, nu m-ai deranjat, abia am sosit.

– Sper că n-ați avut probleme pe autostradă?

Tamara simți oarecare îngrijorare în glasul lui.

– Nu, m-am oprit la birou pentru a-mi lua mesajele și câteva dischete. O să am cam mult de lucru în acest sfârșit de săptămână, ca să pot recupera.

– O să lucrezi tot weekendul?

– De ce întrebi ?

– După cum știi, Christopher nu este prea încântat să stea departe de Sabrina și se comportă ca un martir.

– Lucrurile stau tot așa și aici. Eu fac toate eforturile de a continua s-o protejez, dar indirect, căci nu pot s-o las să continue cu greșelile pe care le-a făcut.

– De fapt, te-am sunat pentru a te invita mâine la un banchet. Firma mea, Kensington Tools, a fost premiată pentru condițiile excepționale de lucru asigurate angajaților și pentru realizări deosebite în domeniu. Dar poate că nu ai timpul necesar pentru a te pregăti...

– Nu este nici o problemă, mi-ar face plăcere să merg.

Amândoi fură surprinși de ușurința cu care Tamara acceptă invitația. Se simțea obosită, plic-

tisită și sătulă de responsabilități, facturi și probleme. Sabrina nu mai avea nevoie de ajutorul ei, iar ea trebuia să fie pregătită să înfrunte situația.

– Mă bucur mult, Tamara, că te-ai hotărât să mai ieși din casă. Eu voi îmbrăca un frac pentru această ocazie.

– Asta înseamnă că va trebui să-mi cumpăr o rochie nouă.

– Aș vrea să te însoțesc la cumpărături.

– Știi, în ultima vreme n-am avut timp să mă ocup de garderoba mea. O să-mi facă plăcere să-mi aleg o rochie pe care s-o îmbrac cu această ocazie.

Tamara lăsa receptorul, și dintr-o dată simți că i se face foame. Gândul că a doua zi va petrece câteva ore plăcute în compania unui bărbat interesant o făcu să mai uite de problemele ei. Fusese surprinsă de invitația lui Bronson. Tamara ridică receptorul în dorința de

a lua legătura cu prietena Sabrinei, Meghan, care probabil era foarte îngrijorată. În acest moment surprinse o convorbire între Sabrina și Christopher.

– Cred că tata și-a pierdut mințile. A invitat-o pe mama ta la un banchet.

– Un banchet? repetă Sabrina care nu putea să creadă. Și mama a acceptat? Cum a putut face una ca asta? Nu că n-aș vrea să iasă și ea cu cineva, dar...

Tamara simți că-și pierde cumpătul. Ea nu ascultase niciodată convorbirile Sabrinei, dar de data asta fu foarte deranjată de faptul că cei doi își socoteau părinții niște ființe asexuate.

– Vă mulțumesc pentru că-mi purtați de grijă, interveni ea. Sabrina rămase fără cuvinte iar Christopher fu cuprins de un acces subit de tuse. Ceea ce eu și tatăl tău vrem să facem este problema noastră. Iar voi doi aveți de rezolvat

următoarele probleme: nu mai ascultați nicio dată convorbirile altora, iar tu, Sabrina, lasă telefonul și ocupă-te de problemele casnice care îți revin. Altfel nu vei mai avea acces la telefon. Cei doi trântiră telefoanele încât Tamara se miră că linia mai funcționa încă.

Sâmbăta trecu foarte repede. Sabrina rezolvă problemele casnice cu disprețul unei prințese oprimăte. Tamara realizează încă o dată ce mult își menajase fiica, cerându-i numai note mari și participarea la turneele de tenis. Din fericire, Tamara avu mult de lucru dar astfel fu scutită de oftatul și ușile trântite de fiica ei.

– Sabrina?

– Poftim, mamă.

Tamara avu un șoc văzându-și fiica îmbrăcată cu un șorț în care arăta ca Cenușăreasa.

– Am nevoie de o rochie nouă. Vrei să vii cu mine la cumpărături? Știu că ai nevoie de cizme noi și de poșetă.

– Eu să merg cu tine la cumpărături? Ce-ar spune prietenii care m-ar vedea cu tine ?

– Atunci să te întreb altfel. Ai nevoie de ceva?

– Da, de o femeie de serviciu.

– De ce, Sabrina? Doar m-ai avut pe mine bună la toate, până acum. Tamara ieși fără a mai spune ceva ce ar fi putut să regrete.

Se auzi soneria. Sabrina se grăbi să deschidă, dar spre dezamăgirea ei era Bronson care venise s-o ia pe Tamara. Cu umerii lui largi, îmbrăcat într-un frac elegant, arăta foarte bine. Tamara era și ea foarte frumoasă. Purta o rochie albă, lungă, cu un umăr gol. Privirile li se întâlneau.

– Arăți grozav, îi spuse el.

Tamara îi aruncă o ultimă privire Sabrinei care îi privea furioasă.

Capitolul 8

Banchetul se desfășura într-unul din cele trei saloane ale unui luxos restaurant german, renovat de curând, situat în parcul Lincoln. Intrarea restaurantului era realizată într-o arhitectură sobră, și privirile Tamarei fură atrase de un candelabru imens, adus de la Viena. Tamara își aminti de castelele pe care le vizitase ca studentă în turul Europei pe care-l făcuse într-o vară. Restaurantul îi aminti cu plăcere de timpurile când călătorea mult, și-și reproșă că devenise o prizonieră a muncii.

Îi spuse toate acestea lui Bronson iar el confirmă ceea ce simțea ea:

– Și eu mă simt tot mai legat de casă și am senzația că mi se scurge viața printre degete. Privindu-l, Tamara își spuse că se simțea tot mai atrasă de omul care se afla în fața ei. Tot mai aveau de rezolvat probleme legate de copiii lor iar ea trebuia să aibă grijă să nu cadă prea mult în mrejele lui. Tamara își ridică privirile spre candelabrul din hol și în acel moment simți ochii lui Bronson ațintiți asupra ei.

– Nu știu dacă te simți foarte bine, Tamara, n-aș vrea să consideri că-i trădezi pe cei doi copii ai noștri.

– Am o senzație ciudată, pentru că nu știu cum gândesc. Tot mai cred că nu este ceva serios între ei, nici nu poate fi la vârsta lor. Sabrina se comportă total lipsit de maturitate, dă ochii peste cap, oftează mereu, trânteste ușile în dorința de a-mi aminti tot timpul că am ceva cu ea, c-o pun să facă toate treburile casei.

– Iar acum crezi că nu este cinstit ca noi să ne distrăm iar ei...

Tamara începu să râdă. Era adevărat că așa gândea, dar acum când auzise părerea lui ...

– Trebuie să suporte consecințele comportării lor nesăbuite. Dar oricum, aş vrea să-ți propun să petrecem seara asta într-un mod cât mai plăcut, fără să ne mai facem probleme sau să ne gândim la copiii noștri.

– Este o idee minunată.

Seara trecu foarte repede. Mâncarea fu minunată, cu bucătărie americană și germană. Dansară până când sosisi momentul decernării premiilor. Cu toate acestea pe la miezul nopții Tamara nu-și mai putu ascunde îngrijorarea.

– Se vede că te gândești la Sabrina, îi spuse Bronson.

– Deși are optsprezece ani, n-a mai rămas niciodată singură acasă toată noaptea. De fiecare dată am lăsat pe cineva să stea cu ea.

– Ai vrea să plecăm?

– N-aș vrea să-ți scurtez seara care este atât de plăcută, dar...

– Oricum, dacă n-ai fi fost tu, aș fi plecat de mult. N-ar fi mai bine să-i telefonezi Sabrinei decât să plecăm acum ?

Tamara formă numărul de acasă și Sabrina răspunse imediat.

– Nu trebuia să mă verifici, mamă, nu mai sunt un copil, după cum bine știi. Am aproape optsprezece ani. Și dacă aș locui singură, ce-ai face, m-ai suna din cinci în cinci minute ca să vezi ce fac?

Cum putea Tamara să-i explice că n-o putea lăsa să se desprindă dintr-o dată de ea, chiar dacă împlinea optsprezece ani? Probabil că Sabrina va înțelege toate suferințele ei doar când va avea propriul ei copil pe care să-l vadă evoluând de la o fetiță cu coadă de cal într-o domnișoară cu pretenții, cu propria ei viață, în care nu-și mai includea mama.

– Bine, Sabrina, am vrut doar să mă asigur că ești bine, mai spuse Tamara și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

Bronson văzu și o sărută pe obraz.

Tamara simți că nu mai are aer. Fusesse un gest neașteptat din partea lui care o luase prin surprindere. Se dădu un pas înapoi, îl privi și nu mai spuse nimic. Bronson o sărută din nou.

– Știu că-ți este foarte greu, Tamara.

– Și tu simți asta ?

– Faptul că sunt tată nu schimbă lucrurile, nici nu le atenuează. Și eu mi-aș dori ca timpul să nu fi trecut atât de repede, iar Christopher să mai fie bebeluș, să fie numai al meu.

– N-ar fi mai bine să continuăm conversația în mașină? Deci tu te simți vinovat că n-ai petrecut mai mult timp cu Christopher?

– În familia noastră lucrurile s-au desfășurat normal. Eu am lucrat, iar el a stat cu soția mea. N-am înțeles la vremea respectivă că am făcut o mare greșală, dacă aș fi înțeles asta Joanna

nu s-ar fi simțit sufocată de treburile casei și nu m-ar fi părăsit pentru a se realiza profesional.

– Nu poți lua toată vina asupra ta. Ea nu avea dreptul să-și părăsească fiul.

– Și eu am greșit dând vina numai pe ea, abia acum înțeleg că n-am avut dreptate.

– Eu nu pot manifesta atâta înțelegere pentru fostul meu soț, care nu și-a văzut fiica de la vârsta de șase ani.

– Locuiește în alt stat?

– Nu, dar s-a recăsătorit, iar fiica lui nu este acceptată în noua lui familie.

– Tu ai făcut un lucru minunat, Tamara, ai reușit să câștigi existența familiei, să plătești toate taxele și să pui mâncare pe masă. Iar dacă fiica ta a făcut o alegere greșită, nu este vina ta.

Capitolul 9

Era trecut de unu și jumătate când Bronson parcă mașina în garajul care deservea mai multe case din cartier. Bronson fusese de acord să intre în casa Tamarei, să bea o cafea, căci nici unul dintre ei nu dorea ca seara asta minunată să se termine brusc. Nu i se părea absurd că Tamara, după ce-și purtase fiica nouă luni în pânțele, după ce anticipase fiecare primejdie care îi putea pândi fiica timp de optsprezece ani, realizase că nu era pregătită s-o lase pe Sabrina să-și ia viața pe cont propriu. Tamara sperase s-o mai aibă pe Sabrina alături cel puțin încă patru ani, anii de facultate. Și

poate că dacă Sabrina ar fi plecat la facultate, despărțirea lor n-ar mai fi fost atât de dureroasă. Dar gândul că Sabrina era gata să taie toate legăturile care o mai țineau aproape de mama ei, pentru un tânăr oarecare, o speriasse pe Tamara. Bronson luă cheile Tamarei și descuie ușa de la intrare, apoi intrară prin bucătărie mergând pe vârfuri pentru a nu o trezi pe Sabrina. Dar auziră câteva râsete înfundate și chicoteli care veneau de undeva dinspre camera de zi. Tamara se îndreptă spre camera de zi fără zgomot. Apoi, aprinse lumina cu o mișcare bruscă, iar cei doi tineri care se aflau pe canapea săriră ca arși.

— Acum înțeleg de ce nu-ți era teamă de întuneric, zise Tamara, surprinsă că putea să-și păstreze calmul.

Sabrina era prea șocată și vinovată pentru a mai spune ceva, dar Christopher nu se pierdu cu firea nici când îl văzu pe Bronson.

— Tată, ce cauți aici?

— Nu crezi că aș putea să-ți pun aceeași întrebare?

– Mamă, l-am chemat pe Christopher numai după ce ai telefonat tu! zise Sabrina încheindu-și nasturii bluzei. Observând mâna lui Bronson pe umărul mamei ei, fata spuse cu un zâmbet:

– Acum pot să înțeleg de la cine a moștenit Christopher aceste porniri de donjuan.

– Da, și nu are gusturi proaste, zise Bronson.

Tamara auzi șușoteli care veneau din bucătăria unde se aflau cei doi. De fapt, toată atenția ei era concentrată asupra lui Bronson, căci tânjea după sărutul lui. Bronson se înclină spre ea chiar în acel moment de parcă i-ar fi simțit dorința. Sărutul lor fu prea scurt, dar promitea mult. Obrajii Tamarei începură să ardă ca flacăra. Bronson îi sărută ochii închiși, iar Tamara simți că deși copiii se aflau în încăperea alăturată, acest fapt nu-i diminua dorința. Cum se întâmplase totul atât de repede? Căci până să-l cunoască pe el, Tamara nu simțise nevoia unei vieți sociale. Privirile ei întrebătoare le întâlneau pe ale lui Bronson, dar în ochii lui, Tamara nu citi răspunsul la temerile și întrebările ei.

Capitolul 10

Dimineața următoare, lucrurile părură și mai complicate în familia Hayward. Sabrina trânti sugestiv ușa frigiderului și făcu tot posibilul să-și irite mama.

– Nu încetezi cu toate copilăriile astea, Sabrina? o întrebă Tamara care se străduia să-și mențină calmul.

– Încep să înțeleg, zise Sabrina. Tot ce fac eu este numai teatru, pe când actele tale sunt legitime, rodul unui comportament adult și responsabil, nu? Ce vrei să faci, mamă, de fapt? M-am obișnuit să fim numai noi singure...

— Aici voiam să ajung, Sabrina. Am fost numai noi două, am fost foarte apropiate, am împărțit totul. Tocmai din cauza asta sunt atât de afectată, tu ai făcut totul fără știrea mea, m-ai trădat. Tamara ridică o mână când fiica ei încercă să se scuze: ascultă-mă acum, Sabrina. Vom discuta pentru ultima oară, apoi tu vei putea decide singură. Tamara ignoră aerul melodramatic al fiicei sale. Niciodată nu m-am îndoit de sentimentele tale. Sunt convinsă că sunt cât se poate de reale. Prima dragoste este întotdeauna foarte intensă și minunată, dar îți poate rezerva surprize foarte neplăcute. Trupul tău își continuă creșterea și poate că nu poți întotdeauna să-ți controlezi emoțiile. Se poate ca trupul s-o ia de cele mai multe ori înaintea rațiunii și experienței tale. Nu ești obișnuită să rezolvi probleme legate de dragoste sau de sex. Tocmai de aceea părinții trebuie să-și protejeze cât mai mult copiii. Poate că nu poți crede asta, dar și părinții au fost cândva tineri și au simțit astfel de lucruri.

– Și dacă tu ai supraviețuit, de ce nu poți crede că și eu mă voi descurca?

– Nu se pune problema supraviețuirii, Sabrina. Trebuie să duci o viață plină, care să te satisfacă.

– Vrei să spui că tu nu ai avut aceste satisfacții de la viață?

– Până la un punct. L-am cunoscut pe tatăl tău în colegiu, chiar în perioada examenelor. Dar tatăl tău m-a pus să aleg între viața alături de el și continuarea școlii. Eu am făcut prostia să-l aleg pe el și am regretat.

– Dar te-ai descurcat destul de bine.

– Da, dar cu ce preț! După ce el a dispărut din viața noastră a trebuit să-ți fiu mamă și tată. Desigur toate dorințele și nevoile mele au rămas pe locul doi, am lucrat zi și noapte, am terminat școala la seral. Bunicii tăi au murit de pe vremea când eram studentă, așa că n-am avut cu cine să te las. Mă durea inima că trebuia să te las cu doica, pentru că eu nu-mi doream decât să te am mereu cu mine...

– Dar totul s-a rezolvat cu bine.

– Da, dar mie mi s-a părut că ai crescut prea repede și eu n-am avut timpul necesar pentru a mă bucura de tine. Poate că n-am auzit fiecare cuvânt nou pe care l-ai învățat, nu te-am asistat la primii pași. Aș fi vrut să fiu alături de tine în fiecare moment al vieții tale, să-ți alin și cea mai mică durere, să mă bucur de fiecare zâmbet al tău.

– Deci, dacă vreau să am un copil trebuie să stau acasă cu el. Până atunci Christopher se va fi pus pe picioare...

– Asta este o noțiune foarte relativă, draga mea. El nu este pregătit să treacă la profesionism, iar dacă o va face va dura mult să ajungă pe primele locuri.

– Asta înseamnă că nu va trebui să ne grăbim cu copiii...

– Nu poți evita acest lucru cu ușurință, întotdeauna...

– Mamă, noi n-am făcut dragoste încă, după cum ți-am mai spus!

– Dar acest moment nu va mai întârzia mult. Sentimentele voastre sunt foarte puternice, la fel și necesitățile a două trupuri tinere, sănătoase. Trebuie să ai grijă.

– Vorbești de parcă aș putea contacta vreo boală.

– Nu este exclus. Și oricum, nici o metodă contraceptivă nu este sută la sută sigură. Cum vei mai munci dacă o să ai un copil ? N-o să-l poți însoți pe Christopher peste tot așa cum îți dorești.

– Am crezut că abia aștepti să ai un nepot, mamă.

– Să nu ne grăbim! Abia îl aștept, dar după ce-ți vei fi terminat educația.

– Mamă, ai o adevărată obsesie cu desăvârșirea educației!

– Pentru că după felul în care merge economia astăzi, o diplomă de liceu nu mai are nici o impor-

tanță. Chiar și absolvenții de universitate își încep munca pe funcții inferioare pregătirii lor. Dar când se pune problema avansării în funcție, au prioritate cei cu studii superioare. Iar tu care ești o fată inteligentă, ar fi păcat să te irosești.

– Iarăși revenim la problema mea...

– Te-ai pregătit unsprezece ani pentru profesionalism, Sabrina. Ar trebui să-ți reiei antrenamentele căci o pauză prea mare te scoate imediat din circuit. Nu-ți mai poți recâștiga forma. Eu nu vreau decât să te ajut să vezi cum va fi viitorul tău, cam sumbru, de altfel, dacă nu vei reuși în lumea tenisului. Ai putea ajunge să verși lacrimi amare pentru ceea ce ai pierdut.

– Mamă, tu uiți că acum vorbim despre viitorul meu și că eu sunt cea care trebuie să ia decizii. Iar eu nu sunt ca tine, mamă.

– Nu procedezi corect, Sabrina. Ți-am creat toate posibilitățile pentru ca să ajungi ceea ce-ți dorești. Ai luat lecții de pian, de chitară, de înot,

patinaj, karate, fotbal, gimnastică, baschet, baseball... tot ce a fost posibil. Ai fost mereu o elevă bună, talentată în multe domenii.

– Și nu crezi că asta m-a făcut să trăiesc mereu sub presiune, mamă?

– Știi asta, Sabrina, dar presiunea n-a venit din partea mea. Eu am făcut totul pentru ca tu să înveți cât mai mult, din toate domeniile, pentru ca să poți duce o viață cât mai plină.

– Nu știi dacă ai făcut foarte bine, mamă.

Tamara se simți frustrată, știa că discuția lor luase sfârșit fără nici un rezultat pentru ea. De ce nu se inventase și pentru ea mașina timpului, care să-i arate Sabrinei ce mult se înșela?

– Mai am un singur lucru de spus, Sabrina, și cu asta am terminat. Știi că este viața ta și că vei face așa cum îți dorești. Dar îți cer să te mai gândești la tot ce ai realizat în acești șaptesprezece ani de viață. Faptul că ai un prieten nu înseamnă că trebuie să renunți la tot. Nu-ți vinde pielea prea ieftin.

– Mamă, prioritățile mele s-au schimbat, nu mai sunt cele pe care le știai tu. Eu m-am hotărât, îl vreau pe Christopher și gata. Cu aceste cuvinte Sabrina porni spre camera ei, probabil pentru a-l informa pe Christopher despre această ultima discuție la care fusese forțată de mama ei. Tamara se resemnă și vru să se apuce de lucru, dar când văzu maldărul de dosare din fața ei o apucă disperarea, ca niciodată, și-și dori ca dintr-un motiv sau altul, Bronson să fi fost cu ea.

Mai târziu, în acea seară primi un telefon de la el. Tamara fu atât de fericită să-i audă glasul, să poată discuta cu un alt adult care s-o înțeleagă.

– Am discutat cu Christopher care mi-a relatat discuția dintre tine și Sabrina. Părerea lui este că ar trebui să încetezi de a o mai tortura pe fată, să nu forțezi situația.

– Tocmai asta mă sperie, faptul că ei se lasă conduși de hormoni.

– Nu trebuie să-i învinuim prea tare, nici hormonii noștri nu sunt tocmai în stare de hibernare. Oricum, situația va fi mai ușoară pentru Sabrina căci nu ea este cea care trebuie să întrețină viitoarea familie. Totul cade pe umerii lui Christopher, el are foarte mult de pierdut, poate și pregătirea pentru profesionism.

Tamara se înfurie din cauza felului obtuz în care Bronson vedea lucrurile.

– Dacă continuăm pe tema asta, o să aud că tot el este cel care ar putea rămâne însărcinat, zise Tamara cu disperare în glas. Cum vom rezolva problema unui eventual nepot? De fapt, ei mizează foarte mult pe ajutorul nostru, dar eu nu sunt dispusă să-l dau, continuă ea pe același ton.

– Tamara, trebuie să înțelegi că acești doi copii se iubesc și ca atare trebuie să facă și unele concesii.

– Da, probabil numai Sabrina le va face iar prințul tău va fi cel care le va accepta ca pe ceva care i se cuvine.

– Tamara, înțeleg că ești nervoasă. Dar faptul că tu te-ai confruntat cu o sarcină nedorită nu înseamnă că...

– Cum îndrăznești? Poate că nașterea Sabrinei n-a fost planificată, dar asta nu înseamnă că n-a fost dorită!

– Indiferent cum a fost, important este că tu mai ai unele resentimente față de fostul tău soț și față de căsătorie, în general. Dar nu trebuie să le lași să transpară acum. Cel mai important este...

– Știu că cel mai important este prețiosul tău fiu, insistă Tamara. Fetele sunt mai puțin importante decât băieții. Dar aș vrea să te informez cu această ocazie că fiica mea face o excepție. Viitorul ei este la fel de important ca și al fiului tău. Și ea are foarte mult de pierdut, iar dacă tu nu înțelegi asta nu cred că are rost să continuăm discuția. Tamara puse receptorul în furcă, sătulă de implicarea Kensingtonilor în viața ei de familie.

Capitolul 11

Tamara închise ușa biroului, apoi trase aer în piept. Ei îi plăcea mult toamna ca și micul centru de afaceri în care se aflau concentrate toate birourile din oraș. Partea aceasta a orașului era formată din case ceva mai vechi care fuseseră renovate, și îi creau sentimentul că se află acasă.

Hayward Sport Consulting se afla între GBI și Davidson Sports Medicine. Cei care veneau la Tamara se puteau asigura pentru cazurile de accidente sau boli, se puteau consulta cu ea în probleme de nutriție, psihologia sportului, sau în cel mai rău caz, după ce erau recuperați se puteau

adresa firmei Davidson. Strângându-și jacheta de lână în jurul trupului căci vântul sufla cu putere, Tamara, cu servieta în mână, apucă să facă câțiva pași spre parcare care se afla undeva la capătul aleii din fața ei. În acel moment auzi o voce cunoscută:

– Ai cinat, Tamara?

– Bună seara, domnule Kensington, spuse ea cu răceală.

– Am venit să-mi cer scuze, Tamara.

Tamara, care se pregătea să-l dea la o parte cu brutalitate din calea ei, se trezi sărutată pe nas.

– Trebuie să recunosc că ai un nas mai sexy decât al Samanthei, îi spuse el amuzat.

– Ce anume crezi că-ți dă dreptul să vii aici și să mă hărțuiești ? îl întreabă ea furioasă.

– Am știut că dacă o să te sun o să-mi închizi telefonul. Știu că am greșit față de tine.

– Se pare că este o caracteristică a familiei.

– Mă ierți, Tamara?

Deși foarte tentată să-i acorde iertarea, Tamara îl împinse. Dar mâinile ei zăboviră pe pieptul lui

mai mult decât ar fi trebuit, plăcându-i felul în care îi simțise inima bătând .Poate că mai era încă în prima parte a vieții, și poate că trecuse mult timp de când avusese o relație sexuală satisfăcătoare, dar asta nu însemna că trebuia să se poarte ca o puștoaică îndrăgostită. Sabrina trebuia să aibă o mamă care se putea controla în astfel de situații .

– Nu sunt încă dispusă s-o fac. De ce oare cred bărbații că sexul poate rezolva orice?

– Pentru că în situația mea ar putea rezolva multe. Aș scăpa de durerea pe care o simt aici, în suflet.

– Dacă tot ai adus vorba, eu n-o fac aici, în stradă, ca orice puștoaică îndrăgostită. Și nici nu mă las sedusă de câteva vorbe frumoase. Iar dacă ești într-o asemenea suferință, îți sugerez un duș rece.

– O, dar văd că ești foarte incisivă. Am crezut că suntem uniți în fața celor doi.

– Și eu am crezut asta până când n-ai pus binele băiatului tău înaintea realizării fetei mele.

– Întrucât copiii noștri vor avea un viitor comun, trebuie să rezolvăm problemele fiecăruia. Deci, cum rămâne cu cina?

– Nu pot merge în seara asta. Am o întâlnire cu un client mâine dimineață și n-am terminat lucrarea pe care trebuie să i-o dau.

– Dar spre sfârșitul săptămânii?

– Poate. După ce rosti cuvântul, Tamara se întrebă cum putea ea să mai dea vina pe Sabrina când ea însăși nu putuse rezista prea mult unui Kensington?

– Tată, cât timp va mai fi pedepsită Sabrina?

Bronson intră în camera de zi și se retrase apoi îngrozit. Zilnic îl cicălea pe fiul său să-și aranjeze hainele, sau măcar să le pună pe umerase, dar sfaturile lui nu dăduseră roade. Iar în seara asta nu avea chef să mai discute pe o astfel de temă. Gândurile lui erau la Tamara. De mult nu-l mai ținuse o femeie în șah. Iar lui nu-i plăcea nesiguranța.

– M-ai auzit, tată? Sabrina este consemnată în casă, iar maică-sa o duce și o aduce de la școală.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta când ai făcut-o să fugă de acasă, să stea cu tine într-o cameră de motel. De obicei Christopher nu era prea vorbăreț, dar tocmai în seara asta când Bronson și-ar fi dorit puțină liniște pentru a se gândi la enigmatică doamnă Hayward, fiul lui dorea să se apropie de el.

– Cum se poate rezolva problema asta, tată, nici eu nici Brina nu mai suntem puști.

– Tu și Sabrina veți avea de luptat ca să ne recâștigați încrederea. Eu am făcut totul pentru tine, nu mă poți învinui de nimic. Dar voi doi ar fi trebuit să vă purtați mai responsabil. Iar dacă ai fi iubit-o cu adevărat pe Sabrina, n-ar fi trebuit s-o pui într-o postură dificilă. Atunci când iubești o fată, trebuie să încerci s-o protejezi, chiar și împotriva micilor bârfe din școală, ca să nu mai vorbim de o sarcină nedorită, sau de imposibilitatea de a-și continua educația.

– Tată, ți-am mai spus, Sabrina nu are cum să rămână gravidă.

– Vrei să spui că n-ai făcut dragoste?

– Știi, tată... dar nu râzi dac-o să-ți spun ceva? Mi-e cam teamă.. n-aș vrea s-o dezamălesc pe Sabrina.

– Ceea ce-mi spui tu mă face să cred că ai început să te maturizezi. Dar ce te îngrijorează în relația cu Sabrina? De ce ți-e teamă să n-o dezamăgești?

– N-am mai iubit nici o fată așa cum o iubesc pe Sabrina. Iar ea are și mai puțină experiență decât mine.

– Sabrina este o fată care știe ce vrea, ea te vrea pe tine. Nu cred că vor apărea probleme de ordin sexual între voi, va trebui să aveți răbdare unul cu altul. Dar dacă te hotărăști să faci dragoste cu Sabrina, amintește-ți că trebuie s-o protejezi. Poate că mai exista o speranță pentru acești doi copii, își spuse Bronson.

Capitolul 12

Tamara se simțea epuizată. Avea nevoie de ajutor acum când afacerile ei se extinseseră. Shelley, studenta pe care o angajase ca ajutor o anunțase că nu va mai putea veni din cauza cursurilor și Tamara era nevoită să angajeze pe cineva, cu program complet și cu experiența necesară, cu cunoștințe de calculator și care să știe să se ocupe de relațiile cu publicul. Gândul îi zbură spre Bronson, știa că el ar fi vrut s-o întâlnească. Poate că ar putea discuta cu el chiar despre afacerile ei. Căci, de fapt, Bronson își administra singur afacerile și

se vede treaba c-o făcea foarte bine din moment ce primise acel premiu. Tamara se săturase să tot ia singură decizii, mai ales acum când aflase că tatăl Sabrinei se întorsese în oraș dar nu încercase să-și revadă fiica. Își spusese că ar fi bine să aibă pe cineva cu care să discute problemele care o interesau. Căci faptul că fusese părinte unic constituise cea mai mare provocare din viața ei.

– Ei, mamă, vii mâine la meci?

Tamara își ridică privirea nedumerită spre fiica ei.

– Mi-ai spus că te-am sufocat cu prezența mea la meciuri. De aceea am considerat că este bine să mă țin departe de terenurile de tenis, mai ales când joci tu. Dar dacă mă inviți, se schimbă lucrurile. Tamara se întreba dacă și fiul lui Bronson împărtășea convingerile de Neanderthal ale tatălui referitoare la situația bărbatului și la rolul lui de „aducător

de pâine“ în casă. Îl sună pe Bronson și-l întreabă dacă vrea să vină la meciul Sabrinei. Din păcate Bronson nu era liber, avea o urgență la fabrică. Tamara schimbă câteva cuvinte cu mamele celorlalte fete care veniseră la meci. Își urmărește fata și observă că Sabrina, deși râdea cu celelalte colege, nu prea părea în apele ei. Se tot uita împrejur de parcă ar fi căutat pe cineva. Acel cineva nu era Tamara. De aceea, ea simți o durere destul de mare văzând că fiica ei renunțase atât de ușor la dragostea maternă. Tamara continuă să-și urmărească fiica în timp ce echipele ambelor școli se întâlniră în mijlocul terenului și-și dădură mâinile. Sabrina părea la fel de absentă. Nici măcar nu mai îndeplini ritualul de la fiecare meci, băutul apei cu gheață, uscatul palmelor și ultima verificare a rachetei. Meciul începu și Sabrina pierdu serviciul. Nu era deloc atentă. Se uita mereu

undeva, în tribune. Tamara începu să se impacienteze. În acel moment, cineva se așeză lângă ea.

– Cum merge meciul Sabrinei?

– Nu merge deloc, zise ea rămânând cu privirea atintită asupra lui Bronson, care își scosese cravata și-și suflecuse mânecile cămășii.

– A venit și Christopher?

– Da, este pe aici pe undeva, l-a adus Jonathan.

– Dar tu cum ai reușit să vii?

– Nu voi sta prea mult, am trecut doar să te văd. Nu-mi vine să cred că Sabrina joacă mai prost decât Cathy.

– Da, de data asta Sabrina o să piardă. Cathy este o luptătoare și nu va ceda prea ușor. Asta este, Sabrina a început să piardă totul, școala, antrenamentele, totul.

Capitolul 13

— Ce vrei să spui, că ai acceptat o bursă pentru fotbal în locul tenisului?

— Tată, știi că eu am jucat destul de bine și fotbal.

— Da, ai jucat și bachet și base-ball, dar baza a fost tenisul, iar specializarea în acest sport durează mai mult decât în altele. Tamara observă privirile pe care Bronson le schimbă cu fiul lui. Se aflau toți patru într-o cofetărie recent deschisă, unde se serveau niște clătite delicioase.

— Asta înseamnă că ai jucat fotbal pe ascuns? N-ai fi avut cum, căci programul îți era foarte încărcat. Sau ai jucat și base-ball?

– Nu, tată, numai fotbal. Din acest motiv eram în dimineața aceea la Notre Dame cu Sabrina. Sosiseră doi antrenori care ne-au intervievat în vederea acordării burselor. Rezultatul a fost că antrenorul s-a grăbit să mă coopteze în echipa de fotbal .

– Ce norocos este antrenorul ăsta! Știe atât de multe despre fiul meu și planurile lui de viitor, zise Bronson pe un ton sarcastic. Asta este mai mult decât o viață dublă, ascunsă părinților. Deci, după ce că voiai să te căsătorești fără consimțământul părinților, mai accepți și bursa pentru fotbal?

– Tată, am fost recrutat, nu s-a stabilit nimic deocamdată, zise Christopher foindu-se pe scaun.

– Decizia ta are vreo legătura cu Sabrina?

– De fapt, are, tată. Pe mine m-a interesat dintotdeauna fotbalul, dar ți-am ascultat sfatul când mi-ai spus că dacă pot să optez, s-o fac pentru sportul care nu -mi pune viața în pericol.

– Deci asta este recompensa pentru toți anii în care am muncit pentru doi, pentru ca ție să nu-ți lipsească nimic, zise Bronson cu glasul întretăiat.

– Știam care va fi reacția ta, tată, dar a trebuit să fac ceea ce mi s-a părut mie mai indicat.

– Vrei să spui că nu-ți place tenisul?

– Ba da, tată, numai că..

– Vrei să sfârșești bolnav de artrită, cu cine știe câte organe operate?

– Nu voi ajunge într-o asemenea situație, cu progresele pe care le face chirurgia.

– Astea sunt numai povești. Dacă vreun adversar te lovește și-ți distruge genunchiul, adio carieră.

– Nu mi-ai spus asta până acum.

– N-am considerat necesar să-ți umplu capul cu tot felul de prostii, pentru că te consideram orientat spre tenis. Dar acum văd că am fost un idiot că te-am crezut pe cuvânt.

Tamara putea să-l înțeleagă foarte bine. I se făcu milă de Bronson. Nimic nu era mai dureros decât un copil care să înșele încrederea părintelui.

Drumul spre casă se desfășură în tăcere. Tamara se simți descurajată cu toate că încerca să se gândească la tot ce o aștepta la birou. Ba se gândi chiar că până la un punct Bronson și fostul ei soț aveau ceva în comun. Dar când se gândea mai bine, Bronson avea mai multă substanță, era mai profund, un bărbat mai interesant. Ajunseră acasă dar Sabrina nu scoase nici un cuvânt. La un moment dat însă, ea nu mai rezistă și i se adresă Tamarei.

— Te-am dezamăgit astăzi, nu? Dar nimeni nu este robot, fiecare are câte o zi mai proastă. Oricum, ar trebui să fii mai înțelegătoare, mamă.

– Sabrina, ai pierdut meciul pentru că te uitai oriunde, numai pe teren nu. Pe tine te interesa doar Christopher care a venit mai târziu decât ar fi trebuit.

– Mamă, este evident că tu îl urăști pe bărbatul de care sunt îndrăgostită. Te detest pentru asta! strigă Sabrina și ieși în fugă.

Tamara nu mai încercă o discuție cu fiica ei, n-ar fi folosit la nimic. Sabrina o vedea ca pe un inchizitor iar ea se vedea în postura Ioanei D'Arc. Se hotărî să iasă din casă. Trecând pe lângă fabrica lui Bronson se hotărî să-i facă o vizită. Cumpără niște pizza și înghețată. Îi deschise un paznic care îi arată locul unde lucra Bronson. Acesta, îmbrăcat sport, era aplecat asupra unor schițe.

Capitolul 14

Bronson întoarse capul și nu-i veni să creadă. După ce totul îi mersese atât de rău după episodul de la Notre Dame și ultima bombă pe care i-o aruncase Christopher, nu se mai simțea stăpân pe sine. De obicei era un bărbat cu picioarele pe pământ dar de când o cunoscuse pe Tamara își pierduse siguranța de sine. Tamara era singurul lucru bun din viața lui. Fără a rosti un cuvânt, Bronson micșoră distanța dintre ei luând-o în brațe.

– Dumnezeu, nici nu știi cât mă bucur că ești aici, Tamara. Vorbele lui o puseră în imposibilitatea de a mai scoate vreun cuvânt. Îl îmbrățișă,

înțelegându-i durerea și nevoia de ea. Mai ales nevoia. Bronson nu avusese de la divorțul de soția lui nici o relație mai profundă și nici nu dorise vreo femeie cu atâta pasiune. Iar faptul că Tamara îi răspundea la fel indicau sentimentele și generozitatea ei. El o sărută iar ea se abandona gurilor lui. Bronson o strânse la piept. Tamara răspunse săruturilor lui iar simțurile ei o luară razna. Totuși când Bronson începu să traseze mii de sărutări mici pe gâtul ei, Tamara îl respinse. Dar n-o făcu cu prea multă convingere. Realiză acest lucru, întrucât săruturile lui deveniră și mai pasionate. Pierdută în acest ocean de dorință, ea nu realiza că era împinsă undeva spre spate. Apoi, se simți ridicată pe o masă pe care o simți dură și rece... Tamara își împleti picioarele în jurul coapselor lui Bronson și se simți dorită. El își presă trupul de al ei de parcă ar fi vrut să treacă de bariera îmbrăcăminții. Gura lui o căuta fără încetare. Bronson își coborî capul și începu să-i sărute sânii care se ofereau cu atâta generozitate.

– Îmi cer scuze, cred că am cam exagerat, zise el la un moment dat.

– Nici o problemă, de altfel nici eu n-am prea ripostat.

– Te rog, ajută-mă, vreau să mă comport în continuare ca un bărbat civilizat și să nu abuzez de tine în acest loc nepotrivit.

– Ai dreptate, avem nevoie de ceva mai confortabil, un loc în care să nu fim deranjați. Ce zici de biroul tău?

Figura lui Bronson era un caleidoscop de emoții: de la surpriză la neîncredere, la speranță și în final la o dorință nedisimulată.

– Biroul meu este la capătul coridorului. Am foarte mult de lucru în perioada asta, dar voi găsi pe cineva care să mă înlocuiască. Tamara urmări cum el formă un număr de telefon și dădu instrucțiuni. Ea îi urmă indicațiile și se strecură printre poduri mobile, macarale, scări uriașe, și multe vehicule care asigurau transportul în hala aceea imensă. De acolo văzu o ușă pe care scria

BRONSON KENSINGTON, cu litere mari, pe fond maro. Deschise ușa și fu plăcut surprinsă. Biroul era ceva foarte funcțional, ca și restul construcției de altfel. Mobilierul din mahon, combinat cu piele și înkrustații de metal, conferea un aer plăcut și elegant, lipsit de ostentație.

– Se întâmplă adesea să rămân aici peste noapte când am termene de predare. Bronson o privi cu ochii lui care străluceau ciudat, ca două oceane de întuneric, iar ea trecu peste momentul de stânjenală. Respirația lor era singurul zgomot care se auzea în acel birou, iar când Bronson se întoarse pentru a încuia ușa și a stinge lumina, ea se simți destul de destinsă, ca și cum ar mai fi făcut acest lucru de mii de ori. Flacăra care se aprinsese la început între ei fusese ca un arc voltaic, dar apoi o înăbușiseră în timpul divergențelor pe care le avuseseră din cauza copiilor.

– O relație fizică n-o să simplifice lucrurile, zise ea.

– Ba, cred că le va complica și mai mult, fu el de acord. Vrei să ne oprim?

Tamara își spuse că asta ar fi o reacție sănătoasă și judicioasă, dar obosise să se tot comporte ca o persoană care trebuia să facă în permanență numai ceea ce era bine. Acum nu mai dorea decât bărbatul care se afla în fața ei. Iar după felul în care o privea și după dorința cu care o strângea în brațe, se putea spune același lucru și despre el.

– Asta ar trebui să facem, zise ea, dar parcă în seara asta aș face o excepție, m-am săturat să mă controlez în permanență.

– Foarte bine, draga mea, nu așteptam decât acceptul tău.

Tamara oftă, dar Bronson o sărută din nou cu pasiune și o strânse la piept. Ea îi răspunse cu sărutări. La un moment dat, Bronson se retrase. Oare își schimbase hotărârea de a face dragoste cu ea? Dar își dădu seama că și el o dorea la fel de mult. Atunci, de ce oare punea stavilă dorinței?

– Mă tem că nu am nici un fel de protecție, oftă Bronson. Nu m-am așteptat la vizita ta.

Tamara începu să râdă.

— Eu am fost mai prevăzătoare. Tamara îl conduse pe întuneric spre canapeaua care se afla într-un colț al încăperii. Faptul că era atât de întuneric îi era de ajutor Tamarei, pentru că o elibera de inhibiții. Dorința ei era prea intensă, iar pornirea de a-i oferi plăcere lui Bronson prea presantă. Tamara își ridică brațele și întâlni pieptul muscular al bărbatului. Ea începu să-i descheie nasturii cămășii. Bronson, nerăbdător, se ocupă de veșmintele ei. Tamara nu-i vedea trupul, dar putea simți musculatura lui puternică. El vru s-o așeze pe sofa, dar simțind răceala pielii renunță și o trase deasupra lui.

— O să încălzesc sofaua pentru tine, șopti el zăbovind asupra gurii ei. Tamara își mai aruncă și ultima piesă de îmbrăcăminte și-l trase pe Bronson mult mai aproape. Gura lui începu un adevărat atac asupra sânilor ei, în timp ce tot trupul Tamarei începu să tremure convulsiv. El care era pregătit, simți că era momentul, căci ea i se oferea necondiționat. Curând, Tamara simți că

nu se mai poate controla și-și îngropă fața într-o scobitură a umărului lui și împreună descoperiră că se puteau contopi într-un univers atemporal...

După câteva minute, reveniră din acel abis care le tăiase respirațiile și Bronson întinse o mână în întuneric. Tamara auzi zgomotul făcut de un corp care se lovise de podea, apoi se făcu lumină. Lumina aceea aprinsă brusc, o făcu să clipească de câteva ori, iar ceea ce văzu o făcu să geamă de dorință. Ochii lui erau aproape albaștri acum, încărcăți de dorință și de tandrețe. Dintotdeauna Tamara considerase că cel mai plăcut lucru pentru o femeie era să aibă alături un bărbat puternic care să-i dezvăluie și partea lui vulnerabilă.

— Ți-e foame sau sete? Înghețata s-a topit deja. N-am avut intenția să te fac să ratezi cina. Bronson îi privi trupul încă transpirat. Tamara își spuse că ar fi trebuit să fie mai pudică, dar nu simți nevoia s-o facă, tot ceea ce era legat de Bronson i se părea foarte natural.

Capitolul 15

– Îmi place biroul tău, zise Tamara întinzându-se ca o pisică. Mai ales sofaua asta.

– De fapt, asta este a doua casă a mea. Aici vin ori de câte ori am de rezolvat vreo problemă.

– Să înțeleg că eu sunt acum una dintre problemele tale ? îl necăji Tamara.

– Da, ești o problemă, este adevărat, dar n-aș vrea să te văd niciodată rezolvată, glumi Bronson. Am dormit de multe ori pe sofaua aceasta dar n-am știut că se pot petrece aici lucruri atât de plăcute. Dar este foarte adevărat că am dormit întotdeauna singur.

– N-am știut că tatăl unui adolescent poate avea atâta energie ca a unui tânăr. De unde toată forța asta, domnule Kensington?

– Fii atentă la categoria de vârstă în care mă înscrii, Tamara. Ea începu să râdă și-l împinse, fără nici un rezultat însă.

– Bronson, nu... oprește-te, șopti ea.

– Nu văd de ce ar trebui să mă opresc, spuse el sărutând-o.

– Din cauza Sabrinei, trebuie să văd ce este cu ea, chiar acum. Iar eu ar trebui să fiu acasă la ora asta, poate are nevoie de mine. Sunt mama ei, nu pot să stau...

– Ba poți, Tamara, trebuie să poți.

– Îmi sugerezi că ar trebui să-mi las fiica mai mult timp singură?

– Nu chiar așa, dar trebuie să înțelegi că trebuie s-o lași de sub aripa ta. Nu mai este un copil. Iar eu de când am cunoscut-o pe Sabrina și știu că-l iubește pe Christopher și nu este doar o profitoare, sunt dispus să le las inițiativa.

– Poate că tu ești mulțumit de ceea ce reprezintă Sabrina, dar nu același lucru se poate spune despre felul în care îl văd eu pe Christopher. El nu-și dorește decât o femeie, o menajeră și un partener de joc, în timp ce fata mea pierde foarte mult.

– Și crezi că dacă vei alerga acum acasă la fiica ta, lucrurile se vor schimba? Peste câțva timp va împlini optsprezece ani și nu vei putea să fii cu ea în permanență. În acel moment ea va putea face orice va dori. Ți-ai pus problema asta? Învăță să fii mai egoistă, Tamara, las-o să facă ce vrea. Tu ți-ai trăit viața prin ea și pentru ea, iar dacă ea nu poate înțelege acest lucru, nu ai ce face. Dar nu trebuie să lăsăm copiii să intervină în relația noastră. Lasă-ți fiica să se descurce. În acest fel și pentru tine se vor deschide alte posibilități.

– Adică tu?

– Aș prefera să fiu eu acela, Tamara. Pe Sabrina n-o interesează decât să iubească, nu se

gândește la viitor și deși ar putea fi o greșeală pentru ei amândoi, trebuie s-o lași s-o facă. Numai în acel moment vei fi liberă cu adevărat. Iar eu nu neg că-mi doresc acea femeie liberă de orice fel de probleme și inhibiții pe care tocmai am ținut-o în brațe.

Tamara era confuză. Privirea ei exprima durerea provocată de vorbele lui Bronson. Realiza că el avea dreptate, dar o dureaua faptul că tocmai el nu înțelegea cât de dureros era pentru ea să-și lase fiica singură. Pentru ea nu exista o legătură mai puternică decât cea dintre o mamă și copilul ei. Iar acum când Sabrina se pregătea să facă un pas mare în neant, cum ar fi putut ea să asiste neputincioasă la prăbușirea copilului ei?

– Cred că ar fi mai bine să plec, zise Tamara, adunându-și hainele risipite pe podea.

Bronson veni în fața ei, implorând-o:

– Tamara, să nu mă înțelegi greșit. Știi că am dreptate.

Tamara refuză să-l privească. Amintirea felului în care făcuseră dragoste dăinuia și ea simți că ar fi fost pierdută dacă Bronson ar fi condus-o din nou spre canapea. Trebuia să fie tare. De dragul Sabrinei. Bronson o urmări cum se îmbracă dar nu mai făcu nici o încercare de a o opri. Tamara înțelese că îi aplica și ei aceeași politică pe care o sfătuia pe ea să i-o aplice Sabrinei. O lăsa în pace. După ce-și trecu pieptenele prin păr, Bronson o prinse de umeri și o întoarse spre el.

– Îți pare rău, Tamara?

Ea trase aer în piept.

– Nu-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat în această încăpere. N-a fost numai dorință, sau satisfacerea unor ani de privațiuni sexuale. Am realizat că felul în care am făcut dragoste a fost ceva special, dar nu-ți pot accepta sfatul, Bronson. Este ca și cum m-ai forța să aleg între copilul meu și tine. Iar eu nu pot lua o astfel de decizie.

– Nici nu ți-aș putea cere așa ceva, Tamara. Știi cât este de dureros. Dar aș vrea să te gândești la ce ți-am spus. Cred că ai înțelege ce simt pentru tine, mai ales după ceea ce s-a întâmplat între noi.

Tamara îi puse un deget pe buze.

– Te rog, Bronson, nu mai spune nimic. Acum trebuie să plec, am mult de lucru.

Când ajunse la ușă, Bronson o întoarse cu fața spre el:

– O să-ți telefonez, Tamara. Trebuie să mai discutăm. Și nu despre copiii noștri.

Pentru Tamara zilele care urmară trecură foarte repede, cu multă oboseală. Sabrina i se alătura în pregătirile pe care trebuia să le facă, fără a o mai consulta. Tamara descoperi că și-ar fi dorit o clonă a fiicei sale. Era mulțumită că fiica ei, deși era o foarte bună jucătoare de tenis, nu

ajunsesse la acel vedetism pe care-l afișau multe fete care nu erau de valoarea ei. Până să-l cunoască pe Christopher, Sabrina participase la toate antrenamentele, indiferent dacă nu se afla într-o formă foarte bună. Tamara era fericită că fiica ei hotărâse să participe la toate pregătirile în vederea deschiderii turneului. De aceea fu foarte surprinsă când Sabrina o rugă s-o ajute în alegerea unei rochii adecvate. Își însoțise fiica la cumpărături. După multe căutări, răsuflă ușurată când Sabrina se opri la o rochie în nuanțe de verde și auriu, cu o cataramă mare, aurie. De data asta, fiica ei alesese ceva care o maturiza și nu se putu abține s-o privească cu lacrimi în ochi.

— Mamă, dacă mă mai privești astfel, n-o să te mai iau niciodată la cumpărături, spuse Sabrina hotărâtă.

— Ești atât de frumoasă, Sabrina, încât nu mă pot abține să te privesc.

Capitolul 16

Bronson consideră că zilele dinaintea turneului lui fură cele mai grele din viața lui. Christopher era morocănos atunci când se întâmpla să fie acasă, cu gândurile la Sabrina lui. Bronson se simțea foarte rău, pentru prima oară în viață. Frustrat, lovi capacul vasului în care pregărea sosul pentru spaghetti care-i plăcea atât de mult lui Christopher. Avea un sentiment ciudat. Începea să piardă controlul asupra multor lucruri din viața lui, dar cel mai rău îl durea faptul că nu-și mai simțea alături fiul pentru care fusese și mamă și tată. Bronson realiza că fiul lui era din ce în ce

mai independent și că astfel trebuia să fie. Dar și-ar fi dorit ca relația tată fiu să continue neîntinată de minciuni, de jumătăți de adevăr, de evitarea adevărului. Chiar dacă Sabrina era marea dragoste a vieții lui, Christopher trebuia să se îndepărteze de el, să-l dezamăgească și să trădeze afecțiunea care fusese între ei atâția ani? Cu toate că lucrurile erau atât de complicate, Bronson nu putea spune că nu-i plăcea fata aceea atât de plină de viață care îi iubea fiul.

Iar mama ei era o femeie minunată. Ea îl prevenise că lucrurile se complicasera între ei din momentul în care făcuseră dragoste, dar el nu crezuse și ca atare nu rezistase tentației. Nu știa exact care erau sentimentele Tamarei față de el. El îi lăsase mai multe mesaje, dar ea nu-l căutase. Asta însemna că era supărată pe el? Acum, știa cu certitudine că nu-și putea imagina viitorul fără ea. Cele câteva zile în care nu se văzuseră îi demonstraseră asta. Viața fără Tamara ar fi însemnat doar o existență cenușie. Cu toate acestea, viitorul lui

Christopher era ceea ce-l preocupa acum. Tamara îi reproșase că o forța să aleagă între el și copilul ei. El negase asta, dar știa că Tamara avea dreptate. Se aflau în tabere diferite. Oare dacă ar fi fost cazul el ar putea să aleagă între Tamara și fiul lui?

Tamara realiza că starea de încordare dintre ea și fiica ei se accentuase în ultimul timp, poate din cauza stării de tensiune în care se afla Sabrina care aștepta turneul și se pregătea susținut în vederea lui. Dar oricum, Sabrina urma să împlinească foarte curând optsprezece ani și putea să facă ceea ce dorea. Tamara folosisese tot arsenalul unei mame, îi explicase, o implorase, dar se văzuse nevoită să renunțe căci Sabrina nu reacționa în nici un fel la toate încercările ei. Acest sentiment de nesiguranță plutea în aer ca un nor care precede o furtună electrică. Gândurile Tamarei fură întrerupte de glasul fiicei sale.

— Mama, mai mergi la seminarul de la sfârșitul săptămânii?

Tamara își ridică ochii obosiți.

– Am și uitat de el. De fapt, n-am anulat rezervările pe care le-am făcut, dar nu sunt decisă să merg.

– Am crezut că nu lași să-ți scape un asemenea eveniment pentru că este o bună ocazie pentru a stabili noi legături de afaceri.

– Așa este, Sabrina, răspunse ea absent. Eu am multă experiență în domeniu, începând cu nutriționismul și terminând cu problemele de psihologia sportului. Mi-ar plăcea să-mi pot permite un asemenea eveniment, dar mă tem că am prea mult de lucru .

– Poate dacă ai lua parte la astfel de conferințe ai stabili și mai multe legături de afaceri și astfel ai putea să angajezi pe cineva care să te ajute în munca ta. Sper să nu te superi dacă nu te voi însoți, eu voi fi cu Christopher. Dar dacă insiști, pot să-i spun că ...

– Că ești, ca de obicei, terorizată de mama ta? Nu-ți face probleme, Sabrina, n-o să mă sinucid numai pentru că tu nu vrei să fii alături de mine.

Oricum, îți mulțumesc pentru că te-ai gândit că ai putea să renunți la întâlnirea cu Christopher. De fapt, continuă Tamara, mă bucur că te duci la dans cu iubitul tău.

– Știu că nu-l placi deloc.

– Nu pot nega că aș fi vrut să fie oricine altcineva și nu acest egoist.

– Te înșeli, mamă, Christopher mă iubește mult și indiferent ce-ai face, nu ne poți despărți.

– Am înțeles asta, Sabrina. Când vei împlini optsprezece ani vei face ce dorești.

Sabrina ieși trântind ușa.

– Îți mulțumesc pentru invitație, spuse Bronson, pe când se aflau în fața recepției și așteptau să primească cheile. Știu că nu ne-am despărțit în termeni prietenești, iar eu ți-am lăsat câteva mesaje, la care n-am primit răspuns.

– Eu îți mulțumesc pentru că ai acceptat invitația, zise Tamara care fu îmbrâncită și aproape

aruncată în brațele lui Bronson de un alt participant la seminar. După cum ai spus, trebuie să stăm de vorbă... și nu numai despre copiii noștri. Acest seminar este un teren neutru pe care putem discuta în liniște.

– Acum, când ești din nou în brațele mele, nu-ți voi da drumul...

– Bronson, sunt aici mulți parteneri de afaceri și nu vreau să mă comport ca o liceană care a fugit de acasă...

– Dorința ta este ordin pentru mine, frumoasă doamnă, spuse el. Voi încera să fiu tot mai insensibil la farmececele tale.

Tamara roși. Cum oare va putea să se concentreze asupra afacerilor când simțurile îi erau asaltate de imaginea atât de virilă a acestui bărbat?

– Bronson, nu mă face să regret că te-am invitat.

– De acum înainte discreția va fi principala mea calitate, zise el făcând un înapoi.

– La aceste conferințe, nu se poate pune problema aventurilor amoroase, eu îi cunosc bine pe organizatori și știu cum gândesc, mai zise ea deși nu era foarte convinsă că între seminarii nu va găsi câteva clipe libere și pentru el.

– Să înțeleg că totuși vom sta în aceeași cameră? Eu sunt adeptul economiilor.

– Eu voi face economii, în mod sigur, le voi deduce din cheltuielile firmei.

După cele patru seminarii care avură loc chiar din prima zi, Bronson o conduse în camera ei, îi luă jacheta și o întrebă:

– Crezi că acum o să ai puțin timp să discutăm și problema noastră?

– Nu la discuție mă gândeam eu acum, șopti ea și începu să-i desfacă nodul cravatei.

– Mă bucur că măcar o dată gândim în același fel.

Capitolul 17

Mâinile lui Bronson se mișcau încet, răspândind dorința în tot trupul ei, iar când ele se îngropară în părul ei Tamara gemu încet. Buzele lui o atinseră după ceea ce ei i se păru o eternitate. Tamara simțea că nu mai aparține acestei lumi, în care este reținută doar de prezența lui. Degetele lui se înfipseră în părul ei, apoi Bronson îi cuprinse capul în mâini pentru a-l trage mai aproape. Tamara și-ar fi dorit să rămână pentru totdeauna în această poziție. Ochii pe care și-i ținea deschiși, pierduți într-o mare de senzații se

deschisără brusc. Bronson sesiză schimbarea și-i dădu drumul. Tamara se gândea la altceva. El învățase s-o cunoască într-un timp foarte scurt și știa că invitându-l la acest seminar ea lăsase la o parte conflictele dintre ei, ba chiar fusese de acord să facă și dragoste cu el. Se lăsaseră purtați de emoții, deși pericolul nu trecuse.

Bronson descoperise că se mai putea lăsa purtat de senzații. În cazul lui, sentimentele nu erau efemere, ci erau bazate pe eterna atracție dintre un bărbat și o femeie. O femeie care era mama fetei cu care plănuia să se însoare fiul lui.

— La ce te gândești, Tamara? o întrebă el mângâindu-i șoldurile.

Tamara se jucă cu nasturii cămășii lui înainte de a-și ridica privirea. Dar ceea ce văzu în ochii lui făcu și mai greu pentru ea să-și amintească...

– Am avut niște gânduri mai ciudate, înainte de a te invita în acest weekend, murmură ea. Am crezut că dacă vom fi împreună vom găsi o rezolvare la problema cu care ne confruntăm.

– Oricum, nu trebuie să lăsăm copiii să intervină între noi. Trebuie să ne gândim la fericirea noastră, separat de ei.

– Știu că ai foarte multă dreptate, Bronson, admise Tamara care renunțase la a se mai juca cu nasturii lui și-și așezase palmele pe pieptul lui puternic, simțindu-i bătăile inimii. Am înțeles că a fost o greșală să-mi concentrez toate energiile asupra copilului meu, dar am vrut ca Brina să poată astfel evita toate capcanele care se deschid în fața unui adolescent care intră în viață. De ce nu sunt tinerii mai înțelegători?

– Va veni oare și ziua când vor mai face și altceva decât să-și execute părinții de bani, să mormăie nemulțumiți și să-și critice părinții că nu-i înțeleg și se amestecă în viețile lor?

Tamara zâmbi la imaginea atât de reală pe care o descria Bronson, apoi își strecură mâna în deschizătura cămășii lui.

– Ceea ce facem noi acum se numește auto-compătimitate?

– Probabil, fu răspunsul lui. Deși, noi avem mai mult decât alții dreptul de a fi supărați. Am depus mai mult efort și muncă pentru a ne crește singuri copiii, mai zise el scoțându-i bluza de culoarea perlei. Ai spus că trebuie să ne gândim împreună la ceea ce ar trebui să facem. Și, oricum, ultima noastră discuție n-a fost prea concludentă. Iar ceea ce s-a petrecut atunci între noi n-a fost de ajuns...

Tamara era gata să răspundă dorinței lui. Dorința ei era mai mult decât fizică, ținea de mental, de emoții, și o cuprindea pe femeia Tamara Hayward nicidecum pe mama Sabrinei, sau pe cea care prin cabinetul ei de consultanță contribuia la binele comunității. Iar acum

ea știa că Bronson era singurul bărbat capabil să-i îndeplinească toate dorințele. O dată ce ajunsese la această concluzie, trupurile lor începură să vorbească. În acel moment Bronson o conduse spre patul larg care ocupa mare parte din încăperea și o așeză încet de parcă i-ar fi fost teamă să n-o strivească cu propria-i greutate.

– Știi cât de greu mi-a fost să supraviețuiesc în ultimele zile? o întreabă Bronson. Mai ales după ce ți-am lăsat atâtea mesaje la care n-ai răspuns. Ar fi mai bine să lăsăm naibii toate responsabilitățile la o parte, mai ales în seara asta, zise el refuzând orice gând rațional.

Tamara se pierdu sub mângâierile lui care deveniră tot mai insistente. Bronson o ținea astfel întinsă pe pat încât să poată profita din plin de trupul ei. Cu mâinile el îi exploră trupul care ajunsese un vulcan de senzații. Tamara deschise ochii ei scânteietori și întâlni privirea lui plină

de dorință. Bronson o sărută din nou, iar buzele lui aveau gustul ei, făcându-i simțurile să pornească în derivă.

— Ți-e foame? o întreabă Bronson după vreo oră, mângâind-o. Tamara se abandonează mângâierilor lui.

— Da, mi-e foame, zise ea, dar va trebui să mai aștept. Va trebui să verific la recepție dacă nu avem vreun mesaj, căci se pare că am uitat totul imediat ce am intrat în această încăpere. Sună telefonul iar Tamara întinse instinctiv mâna pentru a ridica receptorul. Bronson profită de ocazie pentru a continua s-o mângâie. Ea îi îndepărtă mâna căci îi era destul de greu să poarte o conversație normală în timp ce trupul ei era supus acelei dulci torturi.

– Sunt Tamara Hayward.

Bronson își spuse că existau avantaje și pentru un tată care avea un fiu adolescent, din moment ce putea să-și ia oricând liber și să-și petreacă timpul cu Tamara.

– Mă bucur că m-ai sunat, ne întâlnim peste o oră la cocteil. Am nevoie să fac un duș și să mă schimb, apoi ne întâlnim în Salonul Albastru.

– Salonul Albastru ? repetă Bronson .

– Organizatorii au făcut o listă de trei culori, albastru, verde și galben pentru a indica specialitatea în care sunt interesați participanții la conferință. Galbenul este pentru nutriționiști, verdele pentru antrenori iar albastru pentru specialiștii în psihologia sportivului.

– Asta înseamnă că vei purta albastru tot weekendul?

– Numai insigna va fi albastră. Printr-o coordonare perfectă a activității, participanții vor

ști mai ușor cu cine vor trebui să se întâlnească, după culoarea insignei.

– Ce idee nebunească, zise Bronson continuând să-i exploreze trupul.

Tamara îl opri.

– Acum, te rog să încetezi, n-am venit aici numai pentru distracție. Eu, oricum, trebuie să fac un duș.

– Te deranjează dacă voi veni alături de tine?

– Dacă te grăbești, nu.

– N-am nici un chef să mă grăbesc, zise el. Clientul tău poate aștepta. Oricum trebuie să fie bucuros că îi acorzi serviciile tale. Iar eu te aștept de-o viață așa că nevoile mele sunt mai urgente.

Bronson luă săpunul și începu să-i acopere trupul cu spumă. La atingerea lui, Tamara își spuse că era mai bine să vină în întâmpinarea senzațiilor noi pe care i le provoca el.

Capitolul 18

Restul zilei trecu foarte repede, Tamara stabilind noi contacte și întâlniri cu clienți noi. Bronson fu alături de ea în timpul cocteilului, ajutând-o să profite la maximum de ocazia pe care o avea. Ba chiar distribui cărțile ei de vizită printre invitați, ceea ce îi aduse și ei multe alte cărți de vizită de la persoane particulare sau companii care doreau să colaboreze. În timp ce lumea se bucura de banchet, Tamara, istovită dar foarte mulțumită de activitatea ei aștepta acele obișnuite toasturi de după banchet care însemnau că acesta era pe sfârșite, iar ea putea să petreacă restul serii alături de Bronson.

Acesta se uita la femeia atât de drăguță, de care era sigur că se îndrăgostise. O iubea pe Tamara și, indiferent de ceea ce gândeau sau doreau să facă copiii lor, voia s-o ceară în căsătorie. Bronson abia aștepta terminarea banchetului să fie singur cu ea, să-i spună gândurile lui.

Mână în mână, Tamara și Bronson se îndreptară spre lift. Masa fusese excelentă. Toasturile de după aceea fuseseră destul de lungi și plicticoase, dar în ansamblu, manifestarea fusese un succes. Tamara abia aștepta ziua a doua când putea să ia parte la două seminarii pe teme foarte interesante, din lumea sportului. Ajunși în camera lor Tamara răsuflă ușurată și începu să-și scoată sandalele, iar Bronson îi sări imediat în ajutor desfăcând fermoarul rochiei de seară.

— Cred că ai un mesaj, îi spuse ea îndreptându-se spre telefon. Tamara formă numărul de la recepție și ascultă cum funcționarul îi citi mesajul. Este de la Brandy Cavanaugh, te roagă s-o suni imediat.

Bronson ridică receptorul cu inima strânsă.

Tamara observă cum se schimba la față în timp ce vorbea.

– Îți mulțumesc, Brandy, te rog să mă ierți că te-am implicat în toate astea.

Tamara răsuflă ușurată, se părea că nici unul dintre copii nu avea probleme.

– Fata ta a cam exagerat, Tamara.

– Ce s-a întâmplat? A pățit ceva?

– Ea nu, dar i-a făcut foarte mult rău lui Christopher. Se pare că fiul meu va recurge la bursa pentru fotbal doar pentru ca Sabrina să poată primi o bursă pentru tenis.

– Și care este vina Sabineei? Tot nu înțeleg, zise Tamara care nu putea să nu observe cum cei mai convinși îndrăgostiți se transformau în niște oameni cu totul indiferenți, și-și aminteau că înainte de orice erau părinți.

– Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Sabrina ar fi îmbrățișat și el cariera tenisului.

— Iar dacă Brina nu l-ar fi cunoscut pe fiul tău, n-ar fi ajuns să se gândească la căsătorie la o vârstă atât de fragedă. De fapt, ce s-a întâmplat, Bronson, au fugit?

Tamara îl privea și nu-i venea să creadă că doar cu câteva ore în urmă se simțea o femeie împlinită, o femeie îndrăgostită. Iar acum se aflau în același punct din care porniseră, dar pe poziții diferite. Tamara era totuși mulțumită că fiica ei va continua studiile și nu va renunța la ideea de a deveni jucător profesionist. Îl privi pe Bronson și din felul în care acesta o privea cu ochii reci și plini de dezamăgire, ea știu cât de afectat era. Tamara se întrebă dacă i-ar păsa de ruperea relației lor. Bronson greșea învinuind-o pe Sabrina. Fiul lui avea optsprezece ani și știa ce are de făcut. Sabrina nu-l forțase în nici un fel să aleagă fotbalul, ci insistase ca și ea să-și urmeze studiile.

— Mă duc să preîntâmpin acest dezastru, zise Bronson.

– Crezi că vor persista în ideea căsătoriei? întrebă Tamara.

– Nu știu și nu asta este important acum. Vrei să vii cu mine? Sau cariera fiicei tale este mai importantă decât bunăstarea fiului meu?

Tamara păli.

– Cred că te pripești, Bronson. Știu că ești foarte afectat, dar nici eu nu sunt într-o stare mai bună.

– Poate cariera este cea care te interesează cel mai mult. Acest seminar înseamnă mai mult decât Sabrina?

– Este mai bine să pleci, Bronson. Nimic nu mă interesează mai mult decât binele și reușita fiicei mele.

Bronson o fixă cu privirea îndurerată.

– Tamara, te iubesc, dar nu pot lăsa să se complice lucrurile, este în joc soarta fiului meu.

Tamara simți cum lacrimile îi împăienjeniră ochii. Se simțea părăsită. La început de Sabrina, iar acum de Bronson. Era mult prea mult pentru ea. Rămase cu ochii plini de lacrimi în mijlocul încăperii, până când picioarele îi amintiră dureros

de faptul că abuzase de ele. Tamara își șterse lacrimile și refuză să cedeze în fața durerii. Nu-și putea permite un asemenea lux, fiica ei avea nevoie de ea și ea trebuia să fie gata oricând pentru Sabrina.

Bronson părăsi hotelul cu inima zdrobită. Tamara fusese foarte inspirată când sugerase să vină fiecare cu mașina lui, altfel acum ar fi avut probleme. Îi părea rău pentru felul în care se purtase cu Tamara, dar ea nu părea că înțelege situația. Bronson nu voia ca fiul lui să aibă probleme, așa cum aveau toți fotbaliștii.

Tamara era încă marcată de acuzațiile aduse de Bronson. Iar faptul că lăsase să plece bărbatul de care se îndrăgostise fusese o experiență devastatoare. Când ajunse în dreptul Universității Purdue, realizează că se afla la jumătatea drumul spre casă și că Bronson n-o iubea așa cum afirmase. Se simțea trădată. Nu meritase un astfel de tratament, nici de la fostul ei soț, nici de la Sabrina și cu atât mai mult de la Bronson.

Capitolul 19

Tamara se duse mai întâi la birou. Oricum, dacă Sabrina avea nevoie de ea, știa unde s-o găsească. Shelley avea gripă și nu venise la slujbă în ziua aceea. Nu se gândea decât la baia fierbinte pe care putea să și-o facă acasă și la paste cu sos de ardei iute pe care avea să le mănânce. Nici nu apucă bine să se așeze la masă, că auzi soneria. Tamara se încruntă. Era trecut de ora zece. Cine putea fi? Deschise ușa și-l văzu pe Bronson care se uita la ea și se întrebă dacă era cazul să rămână așa, îmbrăcată într-un halat gros de casă, cu părul prins într-un turban. Se vedea că abia ieșise din baie căci fața îi era înroșită de aburi.

– I-ai găsit?

– Nici măcar nu i-am căutat. M-am întâlnit cu Brandy cu care am avut o lungă discuție, apoi m-am hotărât să-ți spun și ție. Brandy a aflat de la amicii lor că au plecat ca să se căsătorească. Se pare că n-au renunțat nici un moment la planul lor, dar pe noi au reușit să ne dezorienteze, să ne facă să credem că au renunțat. Tamara, vreau să-mi cer scuze, din nou.

– Pentru ce? Tu nu mai ai nici un control asupra lui Christopher, așa cum eu nu mai am asupra Sabrinei. Nu eram de acord cu căsătoria lor, dar cu timpul...

– Te rog să mă ierți, Tamara. Ți-am creat atâtea probleme. Gândindu-mă la tine am renunțat să-i mai caut. Mi-am amintit ce-mi spuneai, că nu putem alerga totdeauna după ei pentru a-i salva de propriile lor prostii. Eu te iubesc, Tamara.

– Și de aceea ai fugit, după ce mi-ai spus că mă iubești?

– N-am fugit de tine, Tamara, nici nu mi-am pus fiul înaintea sentimentelor pe care le am față de tine. Am crezut doar că tu îți poți purta singură de grijă, așa cum ai făcut atâția ani. Știu că ești o femeie puternică.

– Faptul că sunt o femeie puternică nu are nici o legătură cu iubirea pe care ți-o port și cu faptul că aș vrea să fii alături de mine. Tu nu mi-ai dat ocazia să-ți vorbesc despre ceea ce simt, pentru că te-ai grăbit să pleci. La fel ca fostul meu soț, ca fiica mea. M-am săturat să tot fiu părăsită, Bronson. Merit ceva mai bun.

– Știu asta, Tamara. Și eu te iubesc. Intenția mea era să te cer în căsătorie, dar uite ce-a ieșit. Îmi pare rău. Bronson o mai privi o clipă. Tamara fusese trădată în trecut. Cum ar fi putut să mai creadă în cineva? Bronson încercă să-și întipărească în memorie trasăturile ei, apoi se întoarse și plecă. Tamara se simți mai disperată ca oricând.

A doua zi de dimineață, se sculă devreme și se grăbi să pregătească micul dejun pentru ca fiica ei să nu întârzie la școală. Apoi, realizează că Sabrina nu mai era acasă. Închise ochii și se sprijini de tocul ușii, lăsându-se sub imperiul durerii. Refuză să verse vreo lacrimă. Plânsese destul noaptea, răsucindu-se fără încetare în patul acela gol, în care ar fi trebuit să se afle și Bronson. Rememorase spusele și faptele lui și ajunsese la concluzia că nu se înșelase în privința lui, semăna prea mult cu fostul ei soț. De aceea, își spuse că nu avea nevoie de el. Slavă Domnului, avea meseria cu care să se consoleze.

Bronson rătăcea prin fabrică fără să -și dea seama ce face. Repeta continuu că greșise

părăsind-o pe Tamara. De fapt, el nu avea de ce s-o învinuiască. El fusese cel care trebuia disprețuit penru că nu se dovedise mai bun decât fostul ei soț. El, mai mult decât oricine, știa ce înseamnă să fii părăsit de ființa iubită. Rememoră stările de disperare prin care trecuse după ce-l părăsise Joanna. Pe atunci, crezuse că nu va fi capabil să treacă vreodată peste această durere. Dar o făcuse. La fel și Tamara. Numai că această femeie crezuse în el. Bronson fu trezit din amintiri și remușcări de către șeful de echipă care îi cerea o specificație pentru o matrită. Se aruncă din nou în munca lui și-și spuse că va trebui să-i dovedească cumva Tamarei că era mai bun decât fostul ei soț și că ea fusese îndreptățită să-i acorde dragostea și prețuirea ei. Spera să nu fie prea târziu.

Capitolul 20

Dimineata următoare, Tamara sună la secția de atletism și ceru să vorbească cu Brandy Cavanaugh. Trebuia să-i ceară sfatul în legătura cu situația școlară a Sabrinei. Stabiliră să ia prânzul împreună, într-un restaurant care se afla în apropierea biroului Tamarei. O identifică imediat pe Brandy; era o brunetă înaltă, cu statură athletică și ochi albaștri care-i aminteau atât de mult de ochii lui Bronson. Brandy o întâmpină cu un zâmbet cald.

— Brandy, ți-am solicitat sprijinul pentru că nu știu cum să rezolv absențele Sabrinei.

– Tamara, cred că nu ți-a fost prea ușor, cu o fată care ți-a ascuns prima ei dragoste și cu toate problemele lui Bronson.

– Ți-a vorbit el despre asta?

– Amândoi Kensingtonii mă consultă ori de câte ori au probleme.

– De fapt, pe mine mă preocupă foarte tare fiica mea, pe care n-o mai înțeleg deloc. La început voia să renunțe atât la tenis cât și la studiile universitare. Acum, vrea să le facă pe amândouă, dar fiind căsătorită nu văd cum se va descurca. Desigur, nici Bronson n-a fost prea logic în ultimul timp.

– Iar când trebuie să te confrunți cu gândirea lui Bronson care susține mereu că bărbatul este cel care trebuie să câștige banii casei, și de aceea educația lui este mai importantă decât a femeii, cred că nu-ți este prea ușor, nu?

Tamara zâmbi.

– Văd că știi să citești gândurile oamenilor.

– Nu, totul pornește de la faptul că avem situații asemănătoare. Și eu muncesc pentru a-mi

câștiga existența, dar spre deosebire de tine nu am o fiică pe care s-o fi crescut singură și care să-mi producă atâta tristețe. Dar știu ce i-aș spune unui bărbat care ar pune viitorul fiului său înaintea situației fiicei mele. Cred că aș folosi un limbaj destul de colorat.

Tamara se destinse și chiar o îndrăgi pe Brandy care îi sugeră că putea să anunțe conducerea școlii că fiica ei nu se simțea foarte bine.

– În ceea ce-l privește pe Bronson, nu trebuie să-l judeci prea aspru. Știu că te iubește și ar face orice pentru tine. Și este un bărbat pe care te poți baza, nu seamănă deloc cu fostul tău soț. Te rog, Tamara, mai dă-i o șansă. Nu considera că el te-a părăsit, pentru că lucrurile nu stau astfel. S-a îndreptat spre cineva care avea nevoie mai multă de el. Oricum, mă bucur că ne-am cunoscut, chiar și în aceste împrejurări. Iar dacă fiica ta sună, spune-i că...

Când se întoarse acasă seara târziu, Tamara văzu lumină în sufragerie, și își spuse că probabil uitase lumina aprinsă. Dar intrând în încăpere își văzu fiica așezată pe un fotoliu, cu ochii roșii de plâns.

– Christopher nu este cu tine?

– Nu, ne-am certat. Vrei să plec de acasă, mamă?

– Să pleci? De ce să pleci, Sabrina? Cum să vreau eu asta?

– Dacă nu mă mai vrei în această casă, pot să te înțeleg. Am fost meschină și răutăcioasă, te-am urât și te-am mințit. Iar eu am susținut mereu că vreau să fiu independentă, dar știu că nu este posibil atâta vreme cât folosesc mașina și hainele cumpărate de tine.

Tamara își luă fiica în brațe.

– Nu mai plânge, fetiço. O să rezolvăm toate problemele.

– Cum poți să te porți atât de frumos cu mine, după felul în care te-am tratat eu?

– N-ai înțeles încă, Sabrina, că te iubesc mai mult decât orice altceva pe lume, că aş da orice

pentru a te avea alături mereu? Pentru mine fericirea ta este foarte importantă și tocmai de asta m-am opus căsătoriei tale, pentru că erai prea tânără și voiai să abandonezi școala. N-am făcut asta pentru ca să-mi impun punctul meu de vedere. Dar de ce te-ai certat cu Christopher?

– Nu era prea sigur că este bine să accepte bursa pentru fotbal. A insistat ca eu să muncesc, până termină el facultatea, dar eu n-am fost de acord să-mi sacrific cariera și educația, așa că nu ne mai căsătorim.

Tamara oftă ușurată.

– Mă bucur că ai dat dovadă de maturitate. Multă lume te așteaptă înapoi, la școală: Meghan, Jonathan, Brandy Cavanaugh.

– Mamă, pot să continuu antrenamentele ? Mai poți plăti lecțiile?

Tamara își îmbrățișă fiica. Nu-i venea să creadă că fetița ei se întorsese.

– Te iubesc mult, Brina. Desigur, voi continua să plătesc antrenamentele tale.

– Și eu te iubesc, mamă. Aș vrea să știi că m-am culcat cu Christopher, dar nu trebuie să-ți faci probleme, am luat toate măsurile necesare. Sabrina părăsi cu aceste cuvinte încăperea, lăsând-o pe Tamara confuză, dar și fericită. Chiar dacă fiica ei își pierduse virginitatea, revenise acasă, ceea ce era foarte important. Dar ea îl pierduse pe Bronson.

În acel moment se auzi soneria. Știa că nu se anunțase nimeni așa că deschise cu oarecare reținere și-i văzu pe cei doi Kensingtoni. Bronson era furios, iar Christopher părea foarte spășit.

– Am venit aici pentru ca fiul meu să-i ceară scuze Sabinei, s-a comportat execrabil. Iar tu, Tamara, crezi că mă poți ierta încă o dată?

– Nu mai sunt foarte supărată pe tine, pentru că am înțeles din spusele lui Brandy că m-ai părăsit pentru ca să poți alerga în ajutorul fiului tău. Deci nu mă pot considera părăsită.

– N-aș face asta niciodată, Tamara, pentru că te iubesc din tot sufletul.

– Și eu te iubesc, Bronson, îi spuse ea, plină de speranță.

– Asta înseamnă că va exista cel puțin o nuntă în familie?

– Sigur că da, spuseră cei doi adolescenți. Eu și Sabrina ne-am gândit că mai putem aștepta cu căsătoria noastră. Dacă ne înscriem amândoi la Notre Dame, putem fi tot timpul împreună și ne putem atinge fiecare țelul lui.

– În acest caz veți fi martorii noștri la căsătorie? întrebă Tamara.

– Desigur, când va avea loc ceremonia?

– Cât mai curând posibil, spuse Bronson și o sărută pe Tamara.

Sfârșit